

**Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!**

**PEMBE
HAYAT**

**KA
OS
GL**
egitimden kurtuluşa
başarıya kadar
herkesin hakkıdır

Yayına hazırlayan: Yıldız Tar
Röportajlar: Yıldız Tar
Grafik Tasarım: Serkan Yolcu
Kapak Görseli: Ateş Alpar

Baskı ve Cilt:
Ayrıntı Basımevi, Ostim, Ankara
0312 394 55 90
Basım Tarihi
Ekim 2017

Pembe Hayat İletişim Bilgileri:
Telefon: 0 312 433 85 17
Faks: 0 312 433 85 18
E-Posta: pembehayat@pembehayat.org
Web: www.pembehayat.org

Kaos GL Derneği İletişim Bilgileri:
Telefon: 0 312 230 03 58
Faks: 0 312 230 62 77
E-Posta: bilgi@kaosgldernegi.org
Web: www.kaosgl.org

“Bu kitapçık Ayrımcılığa Karşı Gökkuşaağı Koalisyonu Projesi kapsamında Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı'nın finansal desteğiyle basılmıştır. Avrupa Birliği kitapçığın içeriği ile ilgili olarak herhangi bir sorumluluk veya yükümlölük kabul etmez.”

**Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 7

AYTA SÖZERİ 8

EMİRHAN DENİZ ÇELEBİ 17

ŞEVVAL KILIÇ 28

GİZEM DERİN 41

ALKIM 48

ÖYKÜ AY 54

ESİN 62

KIVANÇ ALADAĞ 69

EYŞAN DESPİNA 76

ÇAĞLA AKALIN 80

HAYAT 86

MİNE GÜNERSOY 93

**BİR BÜLENT,
BİR ZEKİ
BİR DE BEN Mİ?**

Biricik olma halini sanırım en çok kendiliğinden lezbiyen, gey, biseksüel ve translar deneyimler. Aile içinde biriciktirler, okulda, sınıfta, sokakta, pazarda, işyerinde her yerde, bu biriciklik hali bazen güç verir kendiliğinden, farklı ve özel olduğunu hissedersin, bazen de yalnızlaştırır, savunmasız bırakır. 70'lerde ve 80'ler de doğanların yaşadığı bu sendromun adı sanırım, "Bir Bülent, Bir Zeki bir de ben mi?"

İkili cinsiyet rejimine hapis olmuş bedenlerimizi nasıl özgürleştireceğimizi birbirimizin deneyimlerini dinleyerek öğrene geldik. Birbirimizin eşcinsel, biseksüel, trans, interseks olma hallerimizi kendiliğimizden sevdik.

Ayrımcılığa Karşı Gökkuşuğu Koalisyonu 3. Trans kampında ana sorularımızdan biri, transların sorunları neler? Örgütlenme öncelikleri neler? Nerede nasıl örgütleniyorlar ve nerede duvar tosluyoruz! Tosladığımız duvarları nasıl yıkıyoruz?

Sevgili Öykü Ay'ın dediği gibi Edirne'den Kars'a transları bir araya getiremediyse de nasıl getirebiliriz ve nasıl mücadele edebiliriz soruna yanıt bulmaya çalıştığımız örgütlenme kampımıza Ankara, Mersin, Adana, İzmir, İstanbul'dan trans kadınlar, trans erkekler translar katıldı.

3. trans kampın gündeminde medyadan, sinemaya, cinsiyet geçiş sürecinden, askerliğe kadar bir çok konuda deneyim paylaşımı oldu. Bu söyleşiler bu paylaşımları çoğaltmak için Yıldız Tar tarafından hazırlandı. Kendisine teşekkür ederiz. Kampa katılarak deneyimlerini bizimle paylaşan trans aktivistlere ayrıca teşekkür ederiz.

Arkadaş Z. Özger, "zeki müren'i seviniz" diyor mısralarında haddimiz olmayarak minik bir not düşmek istiyoruz. "Bülent'i de seviniz!"

Pembe Hayat LGTT Dayanışma Derneği adına
Buse Kılıçkaya

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

AYTA SÖZERİ

ÜTÜYLE ŞARKI SÖYLEMEKTEN SAHNELERE AYTA SÖZERİ

Ayta Sözeri: Bu kitabı okuyup da bu ismi duymayan yoktur muhtemelen. Sahnelerin biblosu, Kayıp Şehir'den Ulan İstanbul'a birçok dizinin yıldızı... Ayta'yla sahnenin gerisini konuştuk.

Oyuncu olmaya ya da daha doğrusu sanatçı olmaya nasıl karar verdin ve neden oyunculuk?

Oyuncu olmaya nasıl karar verdim bilmiyorum. Aslında başka ülkelerde insanların bu tarz yetenekleri fark ediliyor, aile ya da öğretmenler tarafından destekleniyor. Bizim ülkemizde sanki sadece okumak üzerine ve ezbercilikle alakalı bir eğitim olduğu için “derslerinde ne kadar başarılıysan ileride de başarılı bir insan olacağın” düşünülüyor.

Ben şarkı söylemek istiyordum. İçimde vardı. Hatta her yerde anlatıyorum, mikrofona en çok benzeyen şeyleri elime alır dolanırdım. Tabi ki ya bir fırça ya da bir ütünün kablosu çünkü onda kablo da var. Sadece kablolu mikrofonların olduğu zamanları hatırladığımı da anlamış olduk böylece. (Gülüyoruz)

Bir koroya girmek istedim ama koro çok sesli bir koroymuş. Tabi ki o ortaokul yıllarında onu ayırt etmemin şeyi yok. Bana dediler ki, “siz bu koro için uygun değilsiniz”. Çünkü büyük bir ihtimalle daha çok Türk müziği gırtlığıyla falan okuduğum için istemedi beni müzik öğretmeni.

Sen ne yaptın ardından?

O zamanlarda okullarda kollar vardı. İşte müzik kolu var, tiyatro kolu var. İlkokulda başka türlü, ortaokul lise de daha başka yani daha etkin. Ben de çıktım müzik kolundan. Ne yapacağımı düşünüyordum çünkü çok istiyordum şarkı söylemek. Bir de evde çok şarkı söylüyordum. Annem “çenen kopsun” diye bağırıyordu. Dedim herhalde annem haklı. Kadına eziyet ediyorum.

Ne yapacağım diye düşünürken baktım karşıdaki kapının üstünde tiyatro kolu yazıyor. O zaman “Ben tiyatrocuya olacağım” dedim. Öyle oynamaya başladım okuldaki bütün temsillerde, oyunlarda. Sonra inanılmaz derecede yapıcı edebiyat öğretmenleri çok destek oldu, “Güzel sanatlar seni almazsa Türkiye çok büyük bir oyuncu kaybetmiş olacak” diyorlardı. Ama tabii bunu ailene nasıl anlatacağın? Babama oyuncu olmak istiyordum dediğim zaman, “aç kalmak istiyorsun yani” dedi. Aslında bir nebze de haklıymış. Öyle oyunculukta hemen şak diye gelen paralar yokmuş. Hele tiyatrodaki şu anda bile bence hemen hemen hiç para yok.

Oyunculuk macerası böyle başladı. Sonra sesimin aslında Türk müziğine uygun olduğunu ve okumam gerektiğini anladım. Şarkıcılık kapıları açıldığı zaman oyunculuk ikinci planda kaldı.

Trans bir öğrenci olarak eğitim hayatında neler yaşadın?

İki bin 500 kişilik bir okulda okuyordum. İki bin 500 kişinin gitmesini bekliyordum ki okula gireyim. Bir çocuk vardı dalga geçirdi. Beklerdi beni. Büyük bir kapı vardı. Ha bakıyordum Allah’a şükür gitmiş diye meğer kapının üzerinde saklanmış. Böyle şeyler yaşadım. Hiç hormon kullanmadan göğüslerim büyüyordu. Belli bir büyüklüğe gelince çocuklar benim soyunmamı bekliyorlardı beden dersinde. Ben soyunamıyordum, çünkü taciz ediliyordum. Bakışlarla taciz ediliyorsun. Onların

da cinsellik yeni uyanıyor içlerinde. Beden öğretmenime gitmiştim. “Hocam ben beden dersine giremiyorum?” Çünkü göğüslerim büyük, herkes bana bakıyor soyunamıyorum. O zaman Servet Hanım da demişti ki “Ya ne kadar büyük olacak.” Hoca birden “Aç bakayım” dedi. Açtım “Tamam o zaman sen tuvalette soyun” demişti. Yıllar sonra beni eklemiş “Siz benim öğrencim olan Ayta mısınız” demiş. Yani ilk isimle hitap etmemiş. Ben kendime Ayta dediğim için soyadımı isim olarak koyduğum için “Siz benim öğrencim olan Ayta mısınız” demiş. “Seninle gurur duyuyorum kızım” diye yazmış o öğretmen.

Okul bitti. Artık çalışma hayatı geldi. Oyuncusun bir yandan şarkı söylüyorsun. Bu çalışma hayatında bir yandan trans kimliğinin nasıl var oldun. İş başvurusunda, işe alındıktan sonra, çalışırken ayrımcılığa uğradın mı?

Bu kadar bilgili ve bilinçli bir trans birey değildim o zaman. Tek bildiğim ilk başlarda “Acaba ben neyim?”, “Allah Allah ne oluyor” ondan sonra da “Hı demek ki bu böyle”. Bizim bildiğimiz bu kadardı. Bu böyleyse bunu böyle yaşamam gerekiyor diye belirli kısıtlamalar koyup yaşıyordum. Hiçbir zaman çok fazla feminen görünmeye çalışmasam da bir trans birey olarak doğmuşsun elinde olan bir şey yok feminensin. Yani sadece kafanı çevirirken bile feminensin. Bu bile insanların anlamasına sebep oldu. Çalışma hayatım içerisinde çok şanslıyım. Asla transfobik, homofobik insanlara denk geldim. Olanlar daha küçük kademedeki insanlardı belki. Ve daha büyük kademedeki insanların bana olan yakınlığından korktukları için onlarla da hiçbir zaman bire bir karşılıklı böyle bir şey yaşamadım. Arkamdan yaşıyor muydum, hiç bilmiyorum. Yani Tansaş'ta çalışıyordum. O zamanlar Tansaş Belediye kuruluşuydu. Kasiyerdim. O zamanlar fiyatları ezberlemek zorundasın. En az beş bin tane fiyat bilmek zorundasın. Bu da zeki olduğumu gösteriyordu. E beş bin fiyat bilen çok iyi bir kasa, hızlı müşteri alan e seni el üstünde tutuyorlardı. Belki bundan da olabilir. Kasada işim yok işletme okuduğum için muhasebeye yardıma

çıkıyordum. Oradakiler beni çok seviyorlardı. Kitap okumayı sevdiğim için hafta içi boş olduğu için kitap reyonlarını tercih ederdim. Orda bol bol kitap okurdum. Ben kitap reyonundayken kitap satılırdı. Normalde satılmazdı. Böyle olunca da biraz daha farklı tutuluyorsun.

Karşılaştırmak doğru mu bilmiyorum ama oyunculuk ve şarkıcılıktan birini seçmen gerekirse hangisini seçersin?

Bu çok zor bir karar ama şarkıcılığı seçerdim çünkü esasında sahnede de oynuyorum. Sahnede kendine bir konsept hazırlıyorsun. Ki ben çıkıp da böyle şarkıyı söyleyip söyleyip inmeyi hiçbir zaman sevmedim. Tabi sonra Sezen Aksu'yla tanıştığım zaman normalde bu işin zaten böyle yapıldığını gördüm. Orda oynayabiliyorum, yazabiliyorum... Birçok şeyi yazıyorsun, skeç oynuyorsun, işte espri yapıyorsun. Sahne yapmak dediğimiz şey aslında bu ve doğaçlamam çok iyi olduğu için Hemen cevap verebiliyorum. Aynı zamanda oynayabileceğim için şarkı söylemeyi seçerdim.

Peki sahneye çıktığında, o mikrofonu eline aldığın ilk anda ne hissediyorsun? Seyirciye bakmak nasıl bir hissiyat?

Trans bir şarkıcı olduğun için sahneye ilk çıkarken hissettiğin şey o sesteki kalınlığı duyduklarında birbirleriyle konuşup konuşmayacakları endişesi oluyor. Çok fazla bağıra bağıra şarkı söylemeyi sevmiyorum zaten sesim güçlü. Ama o ilk pesleri okurken diyorum ki, "İşte şimdi gülüşecekler işte birbirlerine bakacaklar. Ama sonrasında nefes bile alamayacaklar. İkinci şarkıdan sonra ise hepsi benim olacak".

Bir yandan da müşteri portföyüne göre davranıyorsun. Nasıl sahne yapacağını biliyorsun. Asker eğlencesi varsa, askere gidecek olan çocuklara bir eğlence düzenliyorlar. Asker eğlencelerinin yoğun olduğu zamanlarda aktivist gibi bir sahne

yapamıyorsun. Onlar artık son gecelerini yaşıyorlarmış gibi geliyorlar. Deli dolu içiyorlar. Yaşları da çok çabuk sarhoş olmaya müsait olduğu için onların istediği şeyi veriyorsun. O gün diyorsun ki “Tamam bugün onların olsun. Onlar mutlu olsunlar”. Onların mutluluk sahnesini veriyorsun. Ondan sonra işte küçük küçük espriler. Ama her zaman bir çizginin üzerinde dans ediyorsun. Çünkü bir tarafa düşersen tamamen sıkıcı bir solist olursun, diğer tarafa düşersen tamamen “ahlaksız” bir solist olursun. O incecik ipin üzerinde yapacağın esprileri kılı kırk yarararak seçiyorsun. Ama bazen öyle müşteriler geliyor ki sahnede aktivizm yapabiliyorsun. Darbenin ne kadar kötü bir şey olduğunu, ayrımcılığın ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatabiliyorsun ve bunları şarkılarla yapıyorsun. Mesela benim geçen sene bir konseptim vardı. Şarkıların hikayelerini anlatıyordum. Herkes zannediyordu ki şarkının nasıl yazıldığını anlatacağımı. Ama ben aslında şarkıların bendeki hikayelerini anlatıyordum. Yani ilk evden kovulduğumda bindiğim dolmuşta çalan şarkı, diyordum. Çünkü insanlara çok garip geliyordu. Şimdi bu “Ben de özledim ben de”yi niye okuyor, diye düşünüyorlar. Ama mesela o şarkı evden ilk kovulduğumda dolmuşta çalan şarkı olabiliyor. Ve o an o evden ayrılmam, sevdiklerimden uzaklaşmıyormam, beni kabul etmemeleri, acaba ne yapacağım, nereye gideceğim, gidecek yerim yok, eyvah falan gibi şeyleri düşünürken dolmuşta bir şarkı çalıyor. Ben de o şarkıyı söylediğimde bendeki hikayesinden bahsediyorum. Seyircilere de bunu anlatıyordum. Bu hikayeleri anlatmak da oyunculuk gerektiriyor.

Geçen yıl seni hem İstanbul’da hem Ankara’da dinleme şansım oldu. İstanbul’da bir meyhanede, Ankara’da ise iki sefer Pembe Hayat’ın etkinliğinde dinledim. LGBTİ etkinliklerinde mi kendini daha rahat hissediyorsun yoksa daha karma bir topluma şarkı söylediğinde?

Aslında her yerde şarkı söylerken kendimi rahat hissediyorum. Ama LGBTİ etkinliklerinde birazcık daha farklı oluyor. Çünkü her azınlıkta olduğu gibi azınlıklar

arasında çok başarılı olmuş insanları biraz aşağıya çekmek gibi bir dert var. Böyle hissediyorum ya da bunu bana hissettiriyorlar her zaman. Çıkarken daha özenli olmaya çalışıyorum. Hatayı affetmiyorlar. Sadece ses dinlemeye gelmiyorlar da kendi içlerinden çıkmış birisini tamamen saç yapılmış böyle dev bir solist olarak görmek istiyorlar. İşte kıyafete dikkat etmek zorundasın. Aksaklık olmamalı. LGBTİ etkinliklerinde dördüncü beşinci şarkıdan sonra rahatlayabiliyorum. Ama diğer çıktıklarım da dediğim gibi zaten o gece hangi konsepti yaparsak o ruh haliyle çıkıyorum.

Aslında dayanışma görmek bekliyorsun ama zaman zaman dayanışma erine başka bir yaklaşımla karşılaşıyorsun. Bununla nasıl başa çıkıyorsun ya da sence olması gereken ne?

Ben çoğu zamanlı yemekli programlar yaptığım ve o programlar biraz tuzlu olduğu için aktivistlerin gelip beni çıktığım yerde izlememesini hep anlayışla karşıladım. Onlar izleyemiyorsa ben LGBTİ örgütleri için bir şeyler yapayım, onlar beni davet ettiklerinde yapayım dedim.

İstanbul'da yaşıyorsun ama daha öncesinde Ankara'daydın. Klasik Ankara-İstanbul karşılaştırmasında sen neredesin? Hangisini tercih edersin?

Bir ayrım yapmıyorum çünkü gittikçe daha çok kıyaslayacak şehir tanımaya başladım. Her yerin başka bir anısı ve başka duyguları var içimde. Yani bu Antep için de geçerli, Adana için de geçerli, Mersin için de geçerli. Ama en uzun yaşadığım yerler İzmir, İstanbul ve Ankara. Ankara'da çok fazla dostum var ve gerçek dostlarım var. O yüzden kendimi hiçbir zaman yalnız ve tehlikede hissetmeyeceğim bir yer Ankara. İstanbul ise biraz daha yorucu. Yaptığın işten ötürü çok dışarıya çıkmak zorundasın, gezip kendini göstermek zorundasın. Bu da beni yoruyor ve bu sefer

İstanbul yordu zannediyorum. Yani bütün suçu şehre yüklüyorum. Ama yorgunluğu atmak için köprüden geçmen yetiyor, Ortaköy'e gitmen yetiyor. İstanbul, bambaşka bir aşk. İzmir belki de en çok zaman geçirdiğim şehir. 95 yılına kadar İzmir'deydim. Aralarında en az sevdiğim İzmir'dir mesela. En az özlediğim. Ama o kadar küçük bir sevgi farkı ki o yüzden bunu bazen hissetmiyorsun. Yani her yerin başka bir şeyini seviyorsun, her yerdeki başka bir şeyi daha çok sevdiğin için onlar birbirlerini dengeliyor.

Hiç göç etmek zorunda kaldın mı cinsiyet kimliğinden kaynaklı?

Bir kere değil kaç kere göç etmek zorunda kaldım. Bizim zamanımızda internet yoktu, örgütler yoktu. Örgüt vardı ama bir taneydi. Benim bildiğim Kaos GL diye bir dergi vardı sadece. Yollarda o dergiyi okuyordum. Nerde satılıyorsa yürüyerek bile gidip gelecek olsam dergiyi alacak parayı ayırıp onu alıyordum. Halk kütüphanesine gidip, "Translarla ilgili bir kitap verebilir misiniz bana" da diyemiyorsunuz.

İlk önce evinden göç ediyorsun. Yaşadığın alıştığın yerden. Alışkanlıkların var. Açtığın bir kapı, yattığın bir yatak. İlk önce bunlardan vazgeçiyorsun. İlk önce bunlardan göçüyorsun. Sonra yaşadığın şehir içerisinde seçmiş olduğun meslek grubuna göre göç ediyorsun. Siyasetçi olmak istiyorsan Ankara'ya göçmek zorundasın. Şarkıcı, oyunculuk gibi meslekler istiyorsa İstanbul'a göçmek zorundasın. Sonra İstanbul'a göçüyorsun. Ayrıca büyük metropollerin içerisindeki bütün semtler belki Avrupa'daki bazı ülkelerin bile nüfusu kadar olduğu için -semtlerden bahsediyorum- semtten semte göç ediyorsun. Çünkü insanlar büyük metropollerin içerisinde de gettolaşmışlar. Bir yerde birisi ev tuttuğu zaman hep beraber oraya taşınıyorsun. Aman burada kimse bir şey demiyor, diyor sen de taşınıyorsun. Ama çok kalabalık olduğu için bu kez o semtte problem çıkıyor. Bu sefer başka bir semte göçüyorsun.

Sezen Aksu'dan bahsettin. Birlikte konserlere çıktınız. Görüşüyorsunuz. "Herkesin sevdiği bir Sezen Aksu şarkısı vardır" derler. Senin favorin hangisi ya da hangileri?

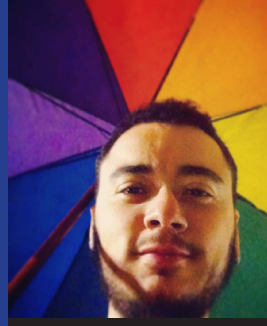
Herkes Sezen'in şarkılarının muhakkak bir yerinde bir şey buluyor kendine. Son zamanlarda en çok okumayı sevdiğim iki şarkısı var. Biri "Geçer". Ve benim hayatımın en güzel şarkısı, her dinlediğimde aynı şeyleri hissettiğim ve Sezen'in koskocaman bir ozan olduğunu gösteren şarkısı bence "Kavaklar". Onu çok severim.

Bir yandan Pembe Hayat Yönetim Kurulu'ndasın...

Hak ihlalleri için uğraşan bir derneğin içerisinde kültür ve sanattan sorumlu bir yönetim kurulu üyesi olmak biraz zor. Sanat konusunda yapacağımız işler de hep hak temelli olmak zorunda. Bunun için biraz yorulabiliyoruz. Mesela bir oyun yapalım, sadece translar oynasın dediğim vakit, "Ya olur mu bir cezaevi eğitimi falan var" dedikleri zaman, tamam o zaman dans sonraya kalabilir falan diyorsun.

Kültür sanat konusunda yaptığımız her şey belli. Zaten devletten hiçbir destek almadan 6 yıldır yaptığımız bir kuir film festivali var. Bu festivalin sanat yönetmenlerinin arasında konuşulan bir festival haline gelmiş olması bile bir kere çok güzel. Duyuyorum ve diyorum ki "Aa öyle mi? Ben o festivalin elçisiyim". Çok küçük bütçelerle yaptığımız için çok fazla konuk çağırma şansımız yok. Ama belki bir gün çok fazla ödeneğimiz olur çok fazla paramız olur o zaman neden uluslararası bir festival haline gelmesin?

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

EMİRHAN DENİZ ÇELEBİ

'BEN BU BEDENLE Mİ ÖLECEĞİM?'

KORKUM VARDI

Emirhan Deniz Çelebi; İstanbul Üniversitesi'nde İletişim Sosyolojisi, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde ise Sosyoloji yüksek lisansı yapan bir trans erkek. İngilizce öğretmenliği mezunu ve SPoD LGBTİ gönüllüsü. Emirhan ile eğitim hayatını, trans erkeklerin sorunlarını, "abilik" müessesesini, yaşadığı yer Esenler'deki komşularının dönüşümünü ve ailesini konuştuk.

Eğitim hayatında başlayalım, şu anda yüksek lisans yapıyorsun. Peki lisansın nasıl geçti, nerede okudun?

Kötü bir lisans hayatım olmadı. Çevremdeki arkadaşlarımdan beni ve kimliğimi bilenler vardı. O mikro çevre dışına çok fazla çıkmamaya çalıştım. İşin aktivizm boyutuna çok girmedim, beklemem gerektiğini düşünüyordum. O dönem "Ben bu bedenle mi öleceğim" korkusu vardı bende. Öğretmen olduktan sonra geçiş sürecime başladım. Ankara'da TED Koleji'nde iki yıl öğretmenlik yaptım ve benim için çok güzel bir deneyimdi ama orada kendim gibi değildim, hoca hanımdım ve kendim olmak için bir karar vermem gerekiyordu. Psikiyatristimle ilk görüşmemi yaptıktan sonra kendim ilişkiğimi kestim okulla.

Kesmeseydin ne olurdu?

Velilerim ve öğrencilerim çok seviyordu beni. Ben de mesleğimi ve öğrencilerimi çok seviyordum. Belki problem yaşamazdım ama bunun o zamanlarda malesef

bir garantisi yoktu. Kimin nasıl davranacağını bilemiyorsun. 24 yıl boyunca aileme açılmamıştım ve anneme o kadar geç açıldığım için pişman olmuştum. Ailenin ne yapacağını kestiremezken, ki bu her ne kadar benim için pozitif bir şey olsa da, elalemin ne diyeceğini bilemiyorsun.

Şimdi öğretmenlik yapmak istiyor musun?

İstemiyorum, daha çok sivil topluma gönül vermekteyim. Özel ders veriyorum. Bir komüne ders anlatmak şeklinde yapmıyorum. Şu an için öyle bir fikrim yok.

Kamuda öğretmen olmak istesen olabilir misin?

Olurum ama adımları internete yazdıkları zaman muhtemelen sorun olur. Açık kimlikli bir trans erkeğim. Yani sadece adımları yazmaları trans erkek olduğumu öğrenmeleri için yeterli.

Geriye dönersek, geçiş sürecinde neler yaşadın?

Psikiyatri sonrasında imzalar toplandı. O dönem Ankara'daydım. Sonra İstanbul'a taşındım. Davamı İstanbul'da açtım. Temmuz 2015'ti. Bir arpa boyu yol alamadık hala o zamandan beri malesef. Rahim ve yumurtalık aldırma ameliyatı olmayı düşünüyordum. Hormon aldığım için sağlık komplikasyonları olabilirdi. Bu yüzden rahim ve yumurtalığımı aldurdum. Bu bir yandan devlet eliyle kısırlaştırılma ama bir yandan da sağlığım için yapmak durumunda olduğum bir şeydi.

Bir süre sonra hakim bana mavi kimlik vermeyi reddetti. "Geçiş ameliyatını olmadın" dedi. Ben de geçiş ameliyatından kastının ne olduğunu sordum. Cevap yok. "Penis ameliyatı mı" dediğimde, "Evet o dediğinden." dedi. Bunu bir hakim söylüyor.

Dışarıdan bakıldığında ne kadar zorluk yaşayacağımı idrak edemiyor musunuz, dedim. Ben kamuya gidiyorum, hastaneye gidiyorum. Kendi vatandaşlık haklarımı bile kendimi defalarca açmadan kullanamıyorum. Ben İETT şoförüne neden açılmak zorundayım? Yoruldum artık. Defalarca herkese aynı şeyi anlatmaktan yoruldum. Annenle başlayan o süreç seni yalnızca kimlik denen kağıt parçası ile tanıyan toplumun bütün damarlarına kadar götürüyor.

Sen bunları anlatınca hakim ne dedi?

“Ben bilmem yasa bunu söylüyor” dedi. Ben de yasayı hatırlattım ona. Medeni Kanun madde 40’ı açmasını söyledim. “Benden ne istediğinizin farkında mısınız? Kafanızda tahayyül ettiğiniz penis ameliyatları mikro cerrahi gerektiren işlemler!” dedim. Bütün bunları anlatmama rağmen davamı ikiye böldü ve erteledi. Davam asliyeden sulhe geçti. Sulh Mahkemesi’nde davam görülecek. Orada pembeden maviye geçiş onaylanacak, o da bir engele takılmazsa. Ardından Asliye’de bilmem ne olan isminin Emirhan Deniz olarak değiştirilmesine karar verecek. Ardından diploma, askerlik gibi süreçler.

Hastane faslı nasıl gidiyor?

Hastanede kimliğim alınıyor, “Kendisi nerede, kardeşin mi?” deniyor. En son sosyal deneyi bugün yaptım. Uçağa binerken pembe kimliğimi çıkarttım. Bilet kontrol eden memur “Kendisi nerede?” diye sordu. Benim deyince, “pardon, özür dilerim” dedi. Gülümseyerek hizmetimi aldım. Ama her zaman böyle olmuyor. Aksi amcalar genelde çok sıkıntı. Özellikle hastanelerde. “Nasıl yani?” diye soruyorlar. O gün anlatmak istemeyebiliyor canım. Sürekli kendini anlatmak zorunda kalmak da ayrı bir sorun. Bazen kimliği yanlış verdiklerini söylüyorum, uzatmamak adına. İETT’nin yeni kartlarında cinsiyet ifadesi yazıyor mesela. Benimki eski kart ve şimdi kaybolursa sen gör şenliği.

Annene açılmadan bahsettin. Nasıl oldu o süreç?

Beni en çok şaşırtan annem oldu. Bir insan ne kadar çirkin açılabilirse o kadar çirkin açıldım. Telefonda söyledim. Annem tutuldu kaldı. İçimden beni evlatlıktan reddedeceğini, kalp krizi geçireceğini düşündüm. Ama en sonunda yeter deyip açtım telefonu. O klişe sözle girdim, “Anne senin aslında 24 yıldır bir oğlun var” dedim. Annem bir şey söyleyemedi, kapattı. 10 dakika sonra ağlayarak aradı. Kendi içimden, “Sıçtın sen oğlum” diyorum. Ve annem “Ben 24 yıl boyunca sana kızım dedim. Bundan sonra göğsümü gere gere oğlum derim” dedi. Benim annem beş vakit namazında olan, elinden Kuran’ını eksik etmeyen bir insan. Bir yanda günah diye evladını iten bir zihniyet var, diğer yandan da “sen benim evladımsın” diyen. İkisi de anne ikisi de Müslüman. Hadi sen buyur...

Kitap yazdığını söyledin. Nasıl gidiyor kitap? Ne yazıyorsun?

Hayatımı yazıyorum. Daha başlarda sayılıyım. Anlatacağım çok şey var. Öte yandan sadece kitap değil, tezimi de yetiştirmem lazım. Birinden birini askıya alıyorum. Bunlara ek olarak SPoD’a da vakit ayırmaya çalışıyorum. Orada da gönüllüyüm. Ek olarak Kaos GL’nin etkinliklerine katılmaya çalışıyorum ve çok kaliteli buluyorum, gerçekten. Aktivizme girdiğimden beri bana çok şey katan iki dernek oldu: Kaos GL ve SPoD.

Nerden çıktı bu kitap fikri peki?

Kendi yaşadığım şeyleri insanlara duyurmak için ya birebir konuşmam ya da sempozyumlara gitmem ya da sosyal medyada yazmam gerekiyordu. Ama bu işin daha yaygın olanı kitap. Söz uçar yazı kalır, derler ya; kitap kalsın. Bundan sonra soru soranlara kitabı veririm. İnsan bir süre sonra sürekli açılmaktan yoruluyor.

Blog da tutuyordum ama çok devam ettiremedim. Kitaba başlayınca yazılacak çok şeyim olduğunu fark ettim. Kendi hikayeni anlatmak meselesi biraz da...

Lisans eğitimini konuştuk peki lise nasıldı?

İlk sevgilim lisede oldu ve annem o zamanlar lezbiyen olduğumu düşünmüş. “Erkek arkadaşı yok, etrafında sürekli kadınlar var” deyip lezbiyen olduğumu sanmış. O dönem bir heteroseksüel çift gibi el ele gezemiyorsun, göğsünü gere gere dolaşamıyorsun. Bunun acısını çok yaşadım. Bir şeylerin değişmesi gerektiğini düşünüyordum ama kendi içimde verdiğim bir varoluş mücadelesi vardı.

Üniversite de dahil olmak üzere doğrudan bir ayrımcılığa maalesef uğramadım. Maalesef çünkü ayrımcılığa uğrayan, okulunu bırakmak zorunda kalan arkadaşlarımı düşününce onlara bunu yaşatanlar adına ben kendim utanıyorum. Yaşasaydım ne olurdu bilmiyorum. O dönemde dayanışacağım bir ortam olduğunu sanmıyorum. Bunalıma girerdim herhalde.

Lisede hislerini, kız arkadaşını anlatabiliyor muydun birilerine?

Lisede durumumu bilen bir iki arkadaşım vardı. Üniversitede 10. Hep mikro çevrelerde takıldım.

Peki bu durum bir yalnızlık yaratmıyor muydu?

Elbette ki yaratıyor ama söylediğimde ne olacağını bilmiyordum. Sınıfımda çok tutucu insanlar vardı. Bırak LGBTİ’lerden bahsetmeyi ben bazı yerlerde o zamanki politik görüşümü bile söyleyemedim.

Okul bitti, öğretmenlik olmadı ve İstanbul'a taşındın. Nerede yaşıyorsun İstanbul'da?

Esenler'de yaşıyorum. Otogarın yanında. Yağız, bıçkın delikanlıların olduğu yerdeyim yani. Annem ve kardeşimle yaşıyorum. Babam vefat etti. Yakın zamanda taşınmak istiyoruz.

Sen o evden “kız çocuğu” sanılarak çıktın, erkek çocuğu olarak döndün. Ne oldu mahallede?

Bizim çevrede okuyan insan değer görür. Okuyan insan bir şey yapıyorsa onun bir bildiği vardır. Ben de ziyadesiyle okuduğum için çevrede çok fazla sorun yaratmadılar. Ama o geçiş sürecini görmek çok komikti. Karşımızda bizim bir Habibe teyzemiz vardır. Ara ara dürbünden kapımızı yoklar. İlk iki gün beni kimlik adımla çağırırdı. Ben adımı söylediğimde iki ay boyunca beni adımı söylemeden çağırmaya çalıştı. Sonra “canım” oldum. Bilinmezden oğluma kadar çevremde de bir dönüşüm yaşadım.

Bizim bir de yoğurtçu var. Çok dedikoducudur. Patavatsızdır. Annem de naif bir insan. Süreçle alakalı çok yıpranmaması için ön plana çıkıp kendimi ifade ediyordum. O yoğurtçu amca, “Hatice ablanın oğlu da nereden geldi bilmiyoruz ama şort giymiş, ekmek almaya gidiyor. Bir bacakları var benden kıllı.” demiş. Annemin kulağına gelince annem de, “Benim çocuğum hakkında neden insanlar söz söyleme hakkını kendinde görüyor” diyerek bir süre kendini üzmüş. Bir gün annem yanımda ağladı. “Senin hakkında konuşuyorlar, ben üzülüyorum.” dedi. Ben de ertesi gün o yoğurtçu amcaya gittim. Amcacım geçiş süreciyle alakalı aklındaki her şeyi bana sorabilir, yakında çevrendeki insanları bana yönlendirebilirsin, hukuki desteğinden terapistle kadar biz destek oluruz, dedim. Sende de olabilir amcacım, gey de

olabilirsin. Benim tanıdığım gey arkadaşlarım da var bak, diye de ekledim. O günden sonra amca sustu.

Yaşadığın yerde bir nevi devrim yapıyorsun...

Küçük küçük... Keşke ayrımcılığa maruz kalan bir insanın köyünde, kasabasında da bu tarz konuşmaları yapabilesek.

Nasıl olacak bu dönüşüm sence?

Dört koldan sarılarak olacak. Öğretmenlere eğitim vererek, şirketlerle çalışarak, terapistlerle atölyeler yaparak, Gökkuşluğu Koalisyonu dediğimiz şeyin belki trans erkek versiyonunu yaparak başaracağız. Sadece SPoD, Pembe Hayat, Mersin 7 Renk değil; Türkiye'nin dört bir yanındakiler olarak en mağdur kesim translar ise hiçbir dernek "Ben trans politikası yapmıyorum." deme lüksüne sahip değil. Sen bir LGBTİ+ derneğisin. Her ne kadar ülkemizde bizler işin + kısmına geçemiyor olsak da...

Bir yandan da T-Kulüp'tesin değil mi? Nedir T-Kulüp?

T-Kulüp bir grup aktivist trans erkeğin kurduğu bir dayanışma inisiyatifi. Trans Erkek Kültür Üretim Platformu olarak geçiyor. Dayanışma ve kafan sıkıldığında yazışabildiğin bir yer. "Abilerim sevgilimle kavga ettim ne yapayım?" diye yazdığın ama aynı zamanda geçiş sürecinle ilgili konuştuğun online bir platform.

Abilik mevzusu mühim bir şey mi T-Kulüp'te ve genel olarak trans erkek sosyalleşmesinde sence?

Trans erkekliğin bir kısmı o abilik politikası üzerinden yürüyor. Bir kısmı da “Yok abi değiliz” diyor. Yeri geliyor birbirimize “kız naber?” diye de sesleniyoruz. Bunu da özellikle ‘abilerin’ yanında yapıyoruz ki bir şeyleri değiştirelim.

Trans erkekler ve aslında kimliğin kendisi senelerdir çok farklı cephelerden farklı şekillerde eleştirildi hatta nefrete maruz kaldı. Feministler “kız kardeşliğe ihanet” dedi. LGBTİ hareketinin içinden bazıları trans erkeklerin hiçbir sorununun olmadığını, avantajlı bir konuma geçtiğini söyledi...

Aslında öyle değil. Feministlerin dediklerine gelecek olursak; kimliğin alt üst edilmesi dediğimiz şeyde öyle noktada duran feminist trans erkekler var ki o cümleyi kuranlara taş çıkarır noktadalar. Trans erkekler içerisinde “Ne olmuş ayol, erkeğim, vajinam var.” diyenler de var. Kundurasıyla, tespihiyle yaşayan, askere gitmek isteyen trans erkekler de var. Tek tip bir gey, lezbiyen, biseksüel, trans kadın yokken neden trans erkeklerin tek tip olduğunu varsayıyoruz?

Ben kendi adıma maskülenliği olurlarına bırakmayı tercih ediyorum. Trans erkeklik dediğimiz şey eleştirdiğimiz erkekliğe dönmek, dönüşmek değil. Elbette herkes erkekliğini yaşayabilir ama sen bu erkekliğini işin tahakküm boyutuna vardiyorsan orada bir duracaksın abicim!

T-Kulüp’te bilerek, sırf görsünler diye yazışmalarda birbirimize tabir-i caizse yavşıyoruz. Altına da “trans geyler vardır” yazıyoruz. İki trans erkeği öpüşürken gören bir başka trans erkek, “Bunlar ne ayak la” diyorsa şimdilik sözde de olsa görünürlük lazım.

Trans erkekler LGBTİ hareketinin bir parçası ama eşit bir parçası mı sence?

Kesinlikle değil. Bir trans öz örgütlenmesi olarak Pembe Hayat’ın yeri ve trans

erkekler üzerinden özeleştiri vermeleri çok kıymetli. Buse bana “Ben 10 yıl seks işçileri ve trans kadınlar için mücadele verdim. Bi’ 10 yıl daha yaşarsam trans erkekler için mücadele veririm.” dedi. Bu çok müthiş bir şey. Belki bir trans öz örgütlenmesi olması lazım ama o da olmuyor. Örgütlenilemiyor.

Nasıl örgütlenilecek sence?

Bizim Türkiye’de örgütlenememe sebebimiz ego. Kendi içimizde, kendimizi ötekileştirdiğimiz madilik kültüründen kurtulmamız gerekiyor. Hakeza örgütler içerisinde trans erkekler de yok. Cinsiyet kimliği ile alakalı Pembe Hayat haricinde çok fazla çalışan yok. SPoD’ta ilk defa yönetim kurulunda bir trans erkek var bu sene itibariyle mesela, trans erkekler yok mu? Var, ama örgütlülük yok. Anlıyorum insanların yaşam kaygısı var ama en azından derneklerin kapısından bi’ girmek gerekiyor, neler oluyor neler bitiyor sormak gerekiyor. Ölen arkadaşlarımızın cenazelerinde bile o kadar yokuz ki... Hadi, gelme tamam en basitinden git Kaos GL’ye, hikayeni yaz. Kaos GL sana yüz mü çevirecek? Şu an örgütlenme yok, sadece dayanışma var. Örgütlenmeden anladığım birlikte politika üretmek ve sorunlara çare bulmak adına kafa yormak. Neyi nasıl yapabiliriz’i birlikte konuşmak, hep beraber.

Sence trans erkeklerin sorunlarının çözülmesi için atılması gereken adımlar neler?

Trans erkeklerin görünürlüklerini bir yana geçtim trans erkekler bazı durumlarda kendilerine dürüst olmayabiliyor. Mesela adam falloplasti ameliyatı oluyor. Ortada bir sorun var. Çük sorunu. Sevişirken penisim olsun diyorsun ve bu işin tıbbi boyutu var. Bu boyutun bir de sonucu var. O sonucu doktordan öğrenemiyorsun. Ameliyatı olandan öğrenmen gerekiyor. Ve bu sonucu öğrenemiyorsun. En mahrem bölgeyle alakalı ameliyatın sonucunu doğru dürüst söylemeyen, paylaşmaktan

ısrarla kaçınan insanlar var. Ben Şu an penis ameliyatı olmak istemiyorum ama olmak istersem nereden öğreneceğim. En basit bir meme ameliyatı sonucu bile paylaşılmıyor çünkü “Aaa olmamıŐ” tepkilerinden korkuluyor.

Böyle bir durumda öncelikle birbirimize dürüst olmamız gerekiyor. Hangi doktora gideceğimizi bile bilmiyoruz. Kimliğini aldıktan sonra bir kenara çekilen, emsal kararlarda el uzatmayan kişiler var. Penis olmadan verilen kimlik kararının bozulabileceğine ilişkin bir söylem var ve bir sürü insan emsal kararını dahi paylaşmıyor. Paylaşmayı öğrenmek gerek, bana dokunmayan yılan bin yaşasın mantığından sıyrılmamız gerek.

Birçok Şeyi bilmiyoruz ve derneklerle bağlantısı olmayan çok fazla trans erkek var. Ben de öyleydim. Bundan beş yıl önce bana deseydin ki, “Emirhan biz senle trans kampında içkimizi yudumlarken röportaj yapacağız.” ben sana ‘Ya hadi be oradan’ derdim.

Peki ya Şimdi nasılsın?

Hâlâ aynaya baktığımda göğsümün düz olmasından mutlu oluyorum. Bir iç çamaŐı fazladan takmanın ağırlığı vardır. O iç çamaŐı ne kadar ağır gelir biliyor musun? Tak ve öl. Okuldayken bir gün Çanakkale Őehitleri için konuşma yapmamı istediler. O eteği giyip konuşmamı yaptım. Ama evime gittim ağladım. Mezuniyetimde annem etekle görmek istedi ve ben öğretmenlik andını içerken hüngür hüngür ağladım. Benim yastığım ertesi gün salya sümüktü. Gece de devam etti ağlamam. Annem, “evladım neden ağladın” dedi. “Mezun oldum diye mutluyum” dedim. Bunca Şeye rağmen iyiyim ve iyi olmamız için çabalıyorum. Biliyorum ki gerçekten tek başına kurtuluş yok, nüfuz edeceksek egemen söyleme adım atmamız gerek. Ufak ufak, yavaş yavaş. İncancım tam. Döndüreceğiz bu dünyayı!

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

ŞEVVAL KILIÇ

BU DÜNYADAKİ MAL VARLIĞIM: PAZAR ARABAM!

Pembe Hayat'ın Trans Kampı'nda DJ, trans aktivist Şevval Kılıç ile 20 seneye yaklaşan sivil toplum deneyimini, DJ'lik yapmaya nasıl başladığını, lubunyalara müzik yapmanın zevkini, pazar alışverişlerini, Tarlabası'nda sıradan bir günü, Onur Haftaları'nı ve örgütlenmeyi konuştuk.

DJ'lik yapıyorsun. Biraz DJ'likten başlayalım. Sen ne zaman başladın?

Nasıl gidiyor işler?

Hayatım ben 17 sene sivil toplum kuruluşlarında çalıştım. İki tane sivil toplum kuruluşunun, LGBTİ öz örgütünün de kurucu başkanıyım. Ama sonra 17 yıllık STK hayatım tek kalemde sona erdi ve bir daha da asla dönmeyi de düşünmüyorum. Büyük konuşmayayım ama böyle daha iyi hissediyorum kendimi, daha bağımsız. Nereye istersem gidiyorum.

DJ'lik hasbelkader başladı. Gönüllü olarak LGBTİ partilerinde müzik çalışıyordum. Hatta önceden korkuyorlardı bu ne çalacak diye. Bana akşam 10-11 arasını, en istenmeyen, kulübün boş olduğu saatleri falan veriyorlardı. Sonra baktılar ki lubunyalılar reaksiyon veriyorlar müziğime, geceye prime time'a kaymaya başladı. Sonra işte tesadüfen bir dayanışma partisi yaptığımız mekanda çaldım ve insanlar beğendiler ve mekan sahibi bana iş teklif etti. Gene sahipleri de LGBTİ, lezbiyen bir couple'dı. Ve böylece başlamış oldu. Valla iyi gidiyor. Mutluyum.

Nerelerde çıkıyorsun şimdi?

Genellikle LGBTİ mekanlarda çaldım. Çünkü sizin ciğerinizi biliyorum. Yani hem biliyorum fakat gene de hâlâ da her seferinde en heyecanlandığım kitle de lubunyalardır. Çünkü önemsiyorum lubunyaların hem zevkini hem reaksiyonlarını... İçim gidiyor eğlendirebiliyor olmak için. Yani müziğime karşı tepki verdiklerini, iyi anlamda tepki verdiklerini görmek çok değişik bir haz gerçekten. Çünkü müzik esasında çok kişiye özel bir şey. Yani sen orada neredeyse iç çamaşırlarını gösteriyormuşsun gibi bir şey. Sana özel o müzikler. Senin evde hazırladığın, senin kendi zevkine göre seçtiğin müzikler. Ama insanların tepki verdiğini görmek gerçekten çok büyük bir haz yani. Ama şimdi işte ünlü olmaya başladığım için hetero mekanlarda da çalışıyorum. Çok gergindim en başta. Çünkü lubunyalarda o esneklik var. Ben kendim elektronik müzik dinliyorum ve elektronik müzik çalışıyorum ağırlıklı olarak. Ama mesela gecenin 3'ünde birdenbire Çile Bülbülüm giriyor yani. İşte o böyle cool cool siyah gözlükleriyle dans eden, havalı havalı dans eden lubunyaların Bülent Ersoy'un sesini duyunca birden bire gerdan kırıyor olmaları çok güzel bir şey. Yani gerçekten çok bize özel bir şey. Heteroların bu esnekliği yapamayacağını düşünüyordum. Ama onlarla da nihayetinde geç de olsa bir kimya tutturduk. Artık eklektik deniliyor, havalı ismi bu. Yani hiçbir türe bağımlı olmamak. Lubunyalar da öyle yani bütün gece techno da istemiyorlar bütün gece arabesk de istemiyorlar bütün gece Türkçe pop da istemiyorlar. Ben elimden geldiği kadar hepsini karıştırmaya çalışıyorum. Bir de tabii ki uyum ve bir konsept içerisinde ilerliyorum. O kadar da çok abbadan zabbaya gitmiyorum yani. Şimdilik çok iyi gidiyor ve çok mutluyum valla.

Müziğinden bahsederken sen bayağı özenli, hani bir yemek yapar gibi bahsediyorsun ya birçok insan da DJ'liği "amaan iki şarkı seçiyor gidiyor" gibi görüyor. Sen mesela şarkıları seçerken, bir temaya oturturken neler yaşadın?

Ben bir kere normalde de müzik dinlerim evde ama Şimdi artık haftada her gün neredeyse bir 3-4 saat düzenli müziğe vakit ayırıyorum. Çünkü yüzlerce müzik dinleyip onun içinden kendi zevkine, çaldığım yerlerdeki insanların zevkine de bazen göre müzikleri eliyorsun. Yüz tane müzikten bazen iki tane hoŐuna giden track çıkıyor diyelim ki o yüzden çok müzik dinlemek, çok tüketmek durumundasın, yenilemek durumundasın. Lubunyalar insanın gözünün yaşına bakmazlar vallahi. İki hafta üst üste aynı Şarkıyı al, ipe gönderirler seni. LGBTİ mekanlarda çalıyor olmak bir Şans ama bir taraftan da benim için de çok Şey, yani sanki ne bileyim işte bilmem ne partisinde çalıyormuŐ gibi hissediyorum. Çünkü en önemsediğim kitle. Onların zevki, onların vereceği tepkiler benim için her Őeyden nemli. Mesela Şu anda Leyla Alt'ta alıyorum. Bizim Leyla Teras'ın binası. Bütün binanın sahibi bir eşcinsel arkadaşımız. Ama biz Leyla'nın bir katındayız. Onun iŐletmeciliĐini zm yapıyor, bir trans kadın. Barda bir trans erkek duruyor. Tamamen transların dominasyonunda giden bir mekan. İimin yağları eriyor yani o kadar mutluyum anlatamam. Hatta zm bazen gecenin ilerleyen saatlerinde insanların iki içip biraz daha kafalarının yükseldiği saatlerde bardan çıkıp kapıya gidiyor ki gelenleri o filtreliyor. Yani bir trans kadının filtresinden geçerek insanlar içeriye geliyor. Gerçekten eğlencenin dibine vuruluyor.

Tarlabası'nda yaşıyorsun bir yandan...

Tarlabası'nda yaşıyorum.

Kaç yıl oldu?

3 yıl oldu.

Tarlabaşı çok değişti, dönüştü ve aslında eski Tarlabaşı kalmadı diyorlar.

Senin Tarlabaşı'n nasıl şu an?

Romanların, transların, Kürtlerin ağırlıklı olarak yaşadığı Tarlabaşı artık sadece Kürt ağırlıklı bir yer. Ya da benim yaşadığım bölümü... Daha Ömer Hayyam'a doğru biraz daha çeşitli hâlâ. Yani mesela muhafazakar Kürtler de var ama benim yaşadığım bölüm tamamen HDP'li. Politik Kürtler yaşıyor benim olduğum bölümde. Ama ne yazık ki maalesef hâlâ feodal bir yapıdan bahsedebiliriz. Hatta daha da kötüsünü söyleyeyim. Mesela uğradıkları ayrımcılığı aynı şekilde Romanlara uygulayıp Romanları oradan tamamen ekarte etmişler ve bu iki grup asla birbirini sevmiyor. Mesela Romanlar şimdi başka bir yerleşkeye geçmişler İstanbul'da falan filan. Ama ben oraya HDP'den aday olduğum dönemde taşındığım için ben zılgıtlarla karşılandım. Bir de yani seks hayatım dibe vurduğu için şu aralar, Rahibe Teresa gibi yaşadığım için de bir ev trafiğim de olmadığı için çok el üstünde tutuluyorum.

Koca bakılıyor mu sana?

Yani şey sorgulanıyor, niye hâlâ birisiyle flört etmiyorsun diye. Feodal Kürt kadınlarından bile öyle şeyler geliyor. Niye yok gibi sorgulanıyor. Ben de diyorum benden geçmiş artık ben kaç yaşıdayım... Ooo, sen güzelsin, güzelsin diye hani senle hâlâ çıkar bir şey olur falan diyorlar. Ama gene de yapı biraz feodal. Ama kendimi en azından çok güvende hissediyorum. Çünkü ben bazen sabah 5'te 6'da eve geliyorum. Tarlabaşı'na giriyorum. Bunu anneme anlatamadım. Anne diyorum İstiklal'de laf atıyorlar diyorum sabah 5'te 6'da kendimi Tarlabaşı'na zor atıyorum mahalleme diyorum. Nasıl yani diyor, sen şimdi Tarlabaşı'ndan kaçmaya mı çalışıyorsun diyor. Almıyor kafası. Halbuki orası benim için o kadar korunaklı ki... Bakkalından, çakkalından, üç yaşındaki çocuğundan, komşu teyzesine kadar herkes beni biliyor. Ve yani ben oraya kendimi attığım anda güvendeyim. Bu sabah

gece yarısı hiç fark etmiyor. Şimdi zaman içinde Kürtler orada ev sahibi olmuşlar artık. Bir tür sermayeleşme de söz konusu. Bence bu bir noktada iyi bir şey. Para kazanmak istiyorlar. Yani güçle gelen, ekonomik durumu çok iyi olmayan dar gelirli Kürtler artık zaman içinde para kazanmaya başlıyor.

Şimdi Tarlabası çok pahalı bir yere dönüştü. Bunun kaymağını da şimdi Kürtler sürecekler. Orada zamanında gelip emlak almış olan Kürtler sürecekler ve bence bunda bir sorun yok. Ama kentleşmeye genel olarak baktığımızda tabii ki çok sorunlu bir şey. Benim sokağım küçük bir sokak. Sokağımın bittiği yerde yıkım başlıyor yani. Yarın öbür gün bu bize de zıplayacak.

Ben standart orta sınıf bir ailenin çocuğuyum ve bizim evlerde de annelerimiz, teyzelerimiz her hafta sonu pazara giderdi ama işte lubunyaladıktan sonra o mevzudan çok uzaklaştık, kendi adıma konuşayım ya da... Lubunyaların çoğunun öyle pazara gitme ev ekonomisi, sebze meyve, evde yemek yapma gibi bir şeyimiz olamıyor bir şekilde. Ben az para kazanıyorum. Dolayısıyla bir taraftan da ekonomik zorunluluk olarak da pazara gidiyorum. Bir de pazar sokağına bir arkadaşım taşındı, kankalarımın biri. Gel bir pazara gidelim falan dedi. Ben böyle bayağı cebime para koymuştum 100 lira falan koymuştum. O 100 liradan mesela 60 lirasına hiç dokunmadan, yani 40 lirasıyla diyelim ki söz gelimi, taşıyamayacağım kadar şey alıp eve götürdüm. Aman neler, sebzeler, meyveleri tatlılar, börekler, bilmem neler... Yani 40 liraya falan mutfak masrafım hallolmuş oldu. Yani dediğim gibi sebzesinden meyvesinden tutun da eriştesine kadar... Artık önceleri şey diyorlardı mesela. Bir tane adam vardı, salatalık arıyordum, cacık yapacağım. Cacık tutturdum falan. Ondan sonra, abla gel burada büyüğü var, sulusu var falan diye bir laf attı. Ben dedim o sululardan üç tanesini elimle gömdüm biliyor musun dedim. Abla bir şey demedik ya sen de bacımızsın ya falan dedi. (Gülüşmeler) Şimdi kankayız hepsiyle. Hakikaten samimileştik. Tarifler veriyoruz birbirimize, hakikaten gel bak bana sana buradan vereceğim deyip daha indirimli fiyatlar veriyor.

Çünkü her hafta düzenli gidiyoruz. Pazar arabası satın aldım ayol.

(Gülüşmeler)

Bu dünyadaki mal varlığım, pazar arabası diyorsun.

Bu dünyadaki mal varlığım pazar arabası aynen öyle. Güzel söyledin. İyi yani. İşte Ömer Hayyam'dan Dolapdere'ye kadar inen bir pazar burası. Güzel yani. Hepinize de tavsiye ediyorum. Artık yani mesela menü yapmıyorum. Mesela pazara gidiyorum, o hafta sebze ne taze çıkmışsa, o mevsimde neyin tazesi varsa, ıspanaksa ıspanak, taze fasulyeyse taze fasulye... Alıyorsun, evinde pişiriyorsun, bir haftada yiyorsun onu. Köy ekmekleri var bir hafta bitmiyor. Kocaman bir köy ekmeği, dilim dilim yapıyorsun, buzdolabına atıyorsun. Ay yemek programı gibi oldu.

(Gülüşmeler)

İşte köy ekmeğini şey yapıyorsun, güzel de bir ekmek.

Fırına da verirsin onu.

Ben şey yapıyorum, benim bir tane krep tavam var, düz böyle. Orada ısıtıyorsun, kızarıyor gibi oluyor. Bitti.

Ay çok güzel. Ben de yapıyorum. O ekmeğin üzerine bir kaşar ve mantar. Fırına ver.

Ben tereyağcıyım. (Gülüşmeler) Bu, göbeğimi gösteriyorum şu anda, bu zaman ve para ve enerji isteyerek bu hale getirildi.

Aynen, bak şurada, şu da bir emek ürünü. Saygı hak ediyor.

Aynen. O bir emek ürünü. Aynen öyle. Şunu ekleyeyim, zaten hazır yiyeceklerden

lütfen uzak duralım. Paketlenmiş ürünlerden, endüstriyel ürünlerden lütfen uzak duralım. Üstelik pazar hem ucuz hem taze hem sağlıklı. Hepinize de tavsiye ediyorum.

Senin, benim gördüğüm kadarıyla çok mutlu ve huzurlu olduğun bir hayatın devam ediyor. Bir yandan uzunca yıllar boyunca trans aktivizminin içindeydin, hâlâ devam ediyorsun. Ve seks işçiliği aktivizminin... Biraz baktığında sen son dönemi nasıl gözlemliyorsun? Sence trans kadınlar özelinde ayrımcılık azalıyor mu, artıyor mu? Ne oluyor?

Memleketin boka gittiğini düşünüyorum. Çok kötü günlerden geçiyoruz. Haberlere bakıp ağladığım -ki ben kolay kolay ağlamam- anlar oluyor. Fakat LGBTİ aktivizmi adına, trans politikası, beden politikaları adına dört nala gidiyoruz diye düşünüyorum. Çok hararetli tartışmalarımız oluyor. Kafa gözlerin havalarda sandalyelerin havalarda uçtuğu şeyler oluyor. Bazılarını yıpratıcı buluyorum. Bunların hepsi iyidir, ay hareketin tartışmaya ihtiyacı varmış şeyinde değilim ben. Zaaflarımız var, komplekslerimiz var. Bazen havadan sudan da tartışabiliyoruz. Bazen motivasyonum çok düşüyor falan ama genelde iyi bir noktaya gittiğimizi düşünüyorum.

Bizim bugüne kadar en korktuğumuz devletti. Devletin bizi işte yürüyüşlerimizi engellemesi, polisin bize bilmem napması falan filan... Artık hani böyle el-Nusra'lar, Hizbulkontralar, Alperenler, Müslüman Anadolu Gençliği falan filan gibi böyle muazzam ırkçı, muazzam nasyonalist, muazzam muhafazakar ve tarih öncesi böyle arkaik yapıların saldırılarına maruz kaldık. Tabii ki de ibneler, dönmeler öldüre öldüre bitmeyecekler. Kürtleri nasıl öldüre öldüre bitiremedilerse de ve de bitmeyecekse; LGBTİ'ler de öldüre öldüre, bomba ata ata bitmeyecekler. Buradan biz kazançla çıkacağız. Biz başbakan bir ibne, dönme görmeden ölmeyeceğiz canım arkadaşım benim. Bunu da bildikleri için bence bu kadar saldırganlaştılar. Çünkü

o gerçeğe çok yaklaştık artık. Yani bugün sokağa yüz bin kişi döken bir hareket kalmadı Türkiye’de. Yani yüz bin kişi yürüdük. Daha ötesi yok. Devlet de bunu tabii ki, bu tehdidi görmezden gelemeyecek hale geldi ve şimdi ne kadar paramiliter yeraltı güç varsa bizim üstümüze saldırıyorlar. Ama bu da son aşama.

Gezi sonrası süreçte görünürlük safhasının tamamlandığı söyleniyor. Peki bir yandan da mesela Gezi çok muazzam bir şeydi diye anlatıyoruz falan filan ama geldiğimiz yerde sanki çok uzağına düştük gibi. Sence o uzağına düşme halinden nasıl çıkacağız?

Ben uzağına düştüğümüzü düşünmüyorum. Devletin empoze etmeye çalıştığı bir bakış açısı olduğunu düşünüyorum. Gezi muazzamdı, güzeldi. Bizim için değil. LGBTİ olmayan herkes için de. Yani bizim için şöyle bir artısı vardı. Eh be kardeşim, nihayet siz de bu gerçeği gördünüz. Çünkü yirmi küsur yıllık ya da belki de daha uzun LGBTİ mücadelesinin bir çıktısıydı bizim için Gezi. Sadece birçok köhnemiş yapı belki bunu ilk defa “vaay ulan bunlar da biZim gibi taş atıyorlar bunlar da bizim gibi direniyorlar gaza suya direniyorlar” falan filan diye gördü. E, bizim zaten devletle hiçbir zaman aramız iyi değildi. Bizim hiçbir zaman otoriteyle aramız iyi değildi.

Sonrası da tabii ki çok kötü bitti. Kötü hani... Biz tabii ki Gezi’deki o yüksekliğin o seviyede kalmayacağını biliyorduk ama bu kadar da düşeceğini tabii ki tahmin etmiyorduk. Çok güzel günlerdi çok yükselmıştik. Ama ben gene de devletin göt korkusuna bağlıyorum bu kadar agresifleşmesini. Çünkü orada bir gerçeği devlet artık gördü. Esasında toplumun çok önemli bir kısmının LGBTİ’lerle ilgili bir sorunu olmadığını gördü. Şimdi bunu kaşıyor sapıklık üzerinden, Lut kavmi üzerinden... Gezi’de Antikapitalist Müslümanlar cuma namazı kılacaklardı. Yağmur yağıyordu. İbneler tuttu onlara şemsiye namaz kılarlarken ıslanmasınlar diye. Yani insanın tüyelerini diken diken eden sahnelerdi bunlar yani. Demek ki çok da bir problemimiz yokmuş o kadar toplumun bilmem nesiyile. Bu iktidarın rahatsızlığı, toplumun

rahatsızlığı değil. Onur haftasındaki bir etkinlikten çaldım bu lafı. Çok da doğru bir laf hakikaten. Toplumun LGBTİ ile ilgili bir sorunu yok, iktidarın LGBTİ ile ilgili bir sorunu var.

Onur Haftası komitesinde de yer aldın. Belki biraz oradan bahsedebilirsin. Bu sene zor bir seneydi. Mayıs'ta IŞİD'in Kaos GL'yi hedef alma planları yaptığı açığa çıktı, Homofobi Karştı Yürüyüş yapılamadı. İzmir, İstanbul... İstanbul'da artık finalinde çok yoğun bir üç ay geçirdik. Sen mesela şu an durduğun yerden bakınca ne görüyorsun orada?

Bir taraftan korkuyorum çünkü bu saldırılar galiba olacak artık yani. Fiziki saldırılara başladı artık hikaye. Trans Onur Haftası'na bu sene katılacağım dedim, yani "arkadaşlarımın yanında olacağım kim ne derse desin" dedim. Bir İstanbul LGBTİ'nin önüne gidip bir Mis Sokağa gidiyoruz. Bir oradayız bir buradayız. Hani gerilim oluyor. İşte yürüteceğiz, yürütmeyeceğiz. İzin, tamam basın açıklaması okuyalım falan filan bilmem ne. Mis Sokak'ta dururken önümüzden 50 kişilik bir kafiye yürüdü. Bu arada her köşe başında polis kafiyeleleri var. Özel hareketçiler falan vardı yani. Neden yani? Biz kimiz ki? Biz bomba imalatçısı mıyız yani hani? Abi önümüzden böyle kamuflej pantolonlu, botlu, sakallı 50 kişilik bir Hizbulkontra kafiyesi geçti. Bir gözdağı idi bu. Yani artık Hizbulkontra mıdır, paramiliter midir, el-Nusra mıdır? Kimse kim. Bunlardan biriydi bunlar, bu insanlar. Bu insanlar seni incitmek için sana saldıran insanlar değil, bunlar kafa kesen insanlardı. Ve bunları, insanları gördüğün zaman hemen bunu anlıyorsun zaten. Bunlar senin benim gibi tipler değil yani.

Velhasıl kelam, tamam yürütmeyeceğiz dediler ve basın açıklamasını okudular. Muhteşem bir basın açıklamasıydı. Fakat tam arkadaş yarısına geldi basın metninin. "Biz bu çeteleri Suruç'tan biliyoruz, Kobane'den biliyoruz" dedi ve çenesine yumruk yedi.

Çok efsane bir metindi. Trans Onur Haftası ve İstanbul Onur Haftası. İki farklı politikalar yapan ve farklı şekilde var olan iki ayrı organizasyon. Ve bu halleriyle de çok güzeller. Ben sonuna kadar da bu iki etkinliğin birleştirilmemesi taraftarında olanlardanım. Çünkü ikisi de bambaşka şeyler söylüyor. İkisinin basın metnine bile baksanız farkı anlayacaksınız zaten. Biri birisini değersizleştirmek anlamında katiyen söylemiyorum. Fakat ikisi de bambaşka ve iyi politikalar yapıyorlar. Nitekim saldırı oldu, direndik, gittik kaçtık geldik. Gaz yedik, plastik mermi yedik falan filan.

Ama artık benim gerçekten korktuğum devlet değil. Yani devlet hedefede yapıyor kovalıyor bitiyor hikaye. Bu beni çok endişelendiren bir durum değil. Bu seneki LGBTİ+ Onur Haftası ise gördüğüm en iyi onur haftasıydı. Gördüğüm en iyi Onur Yürüyüşü eylemiydi. Biz dedik ki, bu yürüyüş artık komiteden çıktı. Son ana kadar motivasyonu yüksek turalım. Oraya gelecek insanlar olacaktır o gün dedik. Ama yürüyüş komisyonu olarak biz dedik bu tehlikeyi sorumluluğunu alamayız. Çünkü artık devlet değil başka yapılar da var karşımızda. Biz motivasyonu düşürmemek adına son dakikaya kadar yürüyoruz sabit turalım. Kontratımız mı var, bir anlaşmamız mı var? Ertesi gün, bir gün kala yürümüyoruz diyebiliriz. Böyle bir opsiyonumuz, böyle bir tasarrufumuz var. Bunu saklı turalım arkadaşlar dedik ve bu fikir kabul gördü. Ve son ana kadar da valiyle falan görüşmeler de sürüyordu. Önce vali biz ona defalarca görüşmeye gitmemize rağmen bize cevap vermeyerek, basın açıklaması yaparak İstiklal'deki bütün etkinlikleri yasakladı. Tabii ki bu bize verilen bir cevaptı aslında. Sonra da ısrar etmemize rağmen, 10-15 kişilik bir grup hadi dedik basın açıklamasını okuyalım ve dağılalım. Yürüyüş olmayacak zaten belli ki falan filan dedik. Bu sefer onu da engelledi. Basın açıklaması yapmak için izin bile alınmasına gerek olmayan sistemde sen basın açıklamasını engellemeye kalkarsan gayri resmi yollardan biz on beş basın açıklaması okuruz dedik. Nitekim de aynı anda farklı yerlerde on beş aynı basın açıklaması farklı farklı yerlerde okundu. Ben hayatımda ilk defa polislin, kolluğun gözünde çaresizliği gördüm. Napacağı

bilemedi. Saldırın mı, tutsun mu, kovalasın mı, gaz mı sıksın, yoksa gözaltına mı alsın? Çaresizdiler. Bir grup İstiklal'e çıktı. Ya yere boya döktü Lezbiyen Biseksüel Feminist, LezBiFem'den arkadaşlar. Yürürken ellerindeki boya ları yere döktüler. Sanki İstiklal'in normal kullanıcılarıymış gibi. Ay etrafını bariyerlerle çevirdiler. Boya ları gözaltına aldılar. Yani bu kadar insan kendini küçük düşürebilir mi? Bu kadar zeka yoksunu olarak olabilir mi yani? Sen yere dökülen boyayı ne akla hizmet bariyerle çeviriyorsun?

Onur haftaları dışında genel olarak örgütlenmeyle örgütlerin bir kere farklı şeyler olduğunu anlamak durumundayız. Yani derneklerimiz var, trans öz örgütlenmelerimiz de var. Yani herkes kendince ipin bir ucundan tutuyor. Fakat bu tek örgütlenme modeli değil. Yani örgütlenme bir amaç uğruna bir grup insanın bir araya gelip onun için mücadele etmesidir. Örgütlenmenin tanımı esasında bu. Mesela geçenlerde Avcılar'da, oturan trans kadınlara, saldırılara karşı trans kadınların da buna bir reaksiyon göstermeleri, hatta öz savunmaya geçmeleri -ki öz savunmanın da hak olduğunu düşünüyorum- bir örgütlenmedir. "Dernekler neredeydi" diye de kızmamak lazım. Derneklere falan filan gerek yoktu ki. Siz gayet iyi götürdünüz. Çok güzel bir örgütlenme örneğidir yani bu. Üstelik de çabucak harekete geçip çabucak reaksiyon gösterebildiler. Muhteşem şahane bir şeydi. Yani şimdi İstanbul büyük bir şehir. Türkiye de kalabalık bir yer. Ve yani şimdi İstanbul, Ankara ve İzmir üstünde biraz konuşacağım. Ama trans örgütlenmeleri ve trans insanların daha çok göç ettikleri ve toplastıkları yerler maalesef ki buralar. İstanbul'da yaşadığım için İstanbul'u daha iyi biliyorum. İstanbul 20 milyonluk bir şehir. Bir sürü koloniler oluşmaya başladı. Artık tek çarenin dernekler olmadığını bilinci var. Kızlar mesela işte Trans Melekler. İşte Öykü kendince bir şeyler yapmaya çalışıyor. Öykü'nün politikasını ben her zaman doğru bulmuyorum, yani benim tek kurtarıcım yar ve rabbim falan filan değil. Ama üç tane transın hayatını bir noktasında iyileştiriyorsa başım üstünde yeri var. Nokta. Ben örgütlenirim, örgütlenmem, yürürüm beraber,

yürümem; ayrı mesele. Ama trans geneline dair bir yararı olduğunu, bir faydası olduğunu düşünüyorum.

Zaman zaman da çok 80'lerde 90'lardaymış gibi düşünüyorum. Hâlâ işte sıklilerin ameliyatlılara uyguladığı hiyerarşi ya da tam tersi bir hiyerarşi. İşte, hâlâ o beden algısı sürüyor. Çoğumuzun seks işçiliği yapıyor olması biraz heteronormativiteyi de dayatıyor gibi. Yani seks işçiliğinin mesleki deformasyonu olarak da bunu okuyabiliriz. Çünkü seks işçiliği işte kadınla erkeğin çok normatif bir birliktelik yaşadığı bir meslek biçimi. Tabii ki queer zekalar, queer deneyimler aradan tabii ki çıkıyor. İşte Gani gibi, şu gibi, bu gibi. Başka başka bir sürü insan da var tabii ki. Tanındığı için Gani'den bahsediyorum. Bir sürü Ganiler var. Böyle arızalar çıkıyor, iyi ki çıkıyor.

Orada yaşayamayacağı için Kürdistan'dan göç eden bir LGBTİ'nin bunu bu şekilde beyan etmesi çok daha acı bir şey. Çünkü aynı ayrımcılığa uğrayan birisinin aynı ayrımcılığı üretiyor olması hem bir taraftan çok anladığım, hani onayladığım değil ama anladığım bir şey. İşte dedim ya hani sen siklisin sen siksizsin... Ameliyat olan insanların, organ hiyerarşisine uğramış birinin söz gelimi trans geçiş sürecini geçirir geçirmez de aynı ayrımcılığı geçiş sürecini tamamlamamış bir arkadaşaya uygulaması gibi. Aynı. Ayrımcılık formatı anlamında aynı diyorum.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

GİZEM DERİN

“İSİMLERE KİM CİNSİYET KOYDU?”

Mersin’den Gizem Derin ile trans erkek deneyimini, kabul etmediği “mavi ve pembe kimlikleri” konuştuk.

Trans kimlik normatif düzenin dışında bir kimlik olarak görülüyor ama bir yandan trans olma halinin de normatif halleri var değil mi? Sen nasıl hissediyorsun, kendini nerede konumlandırıyorsun?

Trans olmak aslında sanki bir normun dışı gibi görünse de bir kere dönmek yetmiyor. Döndüğün vakit bir kere daha dönmen gerekiyor eğer bir transseksüel kimliğe sahipsen. Çünkü eğer karşısında durduğun şeye dönüşürsen o zaman daha trajikomik oluyor her şey. Yani trans erkek olup birçok şeyi karşına alıp birçok zorlukla baş edip bunun yanında tekrar erki öfersen, erilliği öfersen bu sefer mücadele etmesi de daha zor olacak. Bizleri tanımayan natranslara sorduğumuzda “devrimci ruhlusunuz işte kendi bedeninizle başladınız” diyorlar bütün dünya bakışınızın da bütün perspektifinizin de daha sınırsız ve cinsiyetsiz olduğunu varsayıyorlar. Ama bence bu bir yanılgı. Hayır öyle değil, trans olmak da yetmiyor kafanın tekrar bir dönmesi gerekiyor, maruz kaldığın şeylerin bir farkına varman gerekiyor ve onların karşısında durman gerekiyor.

Her trans senin tarif ettiğin gibi sistemle derdi olan, sistemi dönüştürmek isteyen insan olmak zorunda mı?

Zorunda değil fakat bir yandan da hiç aktivistim demese bile varoluşu ile bir aktivizm sergiliyor. Yani işte dolmuşa binerken onu sergiliyor, ev kiralarken onu sergiliyor, okula giderken sergiliyor, ailesinin karşısında dururken ya da bir sosyal

ortama girerken ister istemez kendisinin varoluşuyla ilgili kendi bunu reddetse bile aktivist duruşu var. Ve bununla ilgili de bir mücadele bir alan var. Bir sürü kazanımı var. Bunun birazcık farkına varmasını biz umut ediyoruz. Özellikle transların diğer natranslara göre ya da diğer ezilenlere göre bunun daha çok farkına varan kişiler olması gerekiyor. İstese de istemese de aktivizmi sergilediği bir hayatta en azından bununla ilgili kafasının daha açık olmasını umut ediyoruz.

LGBTİ bir kısaltma ve birçok kimliğin olduğu bir yelpaze. Bu yelpazede sen kendini nereye koyuyorsun? Kendini koyduğun yerde ayrımcılığa uğradığını düşünüyor musun? Hayatın nasıl gidiyor?

İki farklı alanda iki farklı ayrımcılığa uğradığımı düşünüyorum. Birincisi zaten normatif hayatta sistemde ataerkil toplumda atanmış cinsiyetinden farklı bir cinsiyet kimliği performansı sergiliyorsun bu birinci ayrımcılık. Onların dayattığı cinsiyetin dışında bir performans sergilemeden kaynaklı bütün temel yaşam alanlarının her yerinde zaten ayrımcılıkla mücadele etmek zorunda kalıyorsun. Aslında bu bütün transların birlikte ortaklaşa mücadele ettiği ve etmek zorunda olduğu bir durum. Fakat bunun dışında kendi üzerimden gidecek olursam yine normatif mesela trans erkeklik kalıbına da uymuyorsun. Şöyle şeyler oluyor trans geçiş sürecine başlamayacak mısın? Bunu bir zorunluluk olarak gören zihniyetle bir derdim var. Trans geçiş süreci şöyle bir şey benim için: Benim pembe kimliğim var. Ben pembe kimliği kabul etmiyorum ama bana verilecek bir mavi kimliği de kabul etmiyorum. Şöyle şeyler geliyor: İsmim Gizem, değiştirmeyecek misin? Hayır değiştirmeyeceğim. İsimlere kim cinsiyet koydu? Bir cinsiyeti ben akışkan bir skala üzerinden gidip gelen yad a herhangi bir yerinde duran ya da hiçbir yerinde durmayan bir şey olarak görüyorum ve bunun üzerinde durduğum yere göre ismimi değiştirmeyeceğim. Yani çok saçma geliyor. Parfüm olsun kokular olsun... İşte ne bileyim mesela bir trans erkek ev arkadaşım vardı. Diş macunundan şampuanına

kadar erkekler için olanlarından almış. Banyoda cinsiyetimi kime ispatlayacağım? Ben mesela bebe şampuanı kullanıyorum. Onu seviyorum. İsmimiz, kullandığımız ürünler, sürdürdüğümüz kokular ya da bir sürece girip girmememiz bizi erkek ya da kadın yapmıyor. Benim önüme çektiğin bu sınır bu kalıp bana göre değil ve beni tanımlamıyor. Ama böyle hissediyorum diye ben şuraya, şu kalıba gireceğim demek zorunda değilim. Gireceğim diyenler olabilir ya da ya da tanımayanlar olabilir. Birinci ayrımcılığı toplum tarafından zaten sistem tarafından gördüğümüzü söyledik, ikincisi de bir kalıba uymuyorsun diye bu sefer yani trans erkekler ya da trans kadınlardan geliyor... Ben A noktasında ya da B noktasında da değilim, 1 ile 2 arasında da değilim. Belki birden bazen sıfıra doğru bir yerdeyim, belki ikiden daha öte bir yerdeyim, belki bir ile iki arasında bir yerdeyim ya da her gün değişebilirim.

Tarif ettiğin şey sınırları belirsiz bir yaşam bir yandan. Zorluklarından da biraz bahsettin. Peki senin ideal dünya düzeninde ne var? Şu anda tüm dünyayı kendi arzularına göre şekillendirebilseydin nasıl bir dünya yaratırdın?

Dayatmaktan öte önerilerim olurdu. Benim hayal ettiğim dünya; insanların çeşit çeşit olduğu herhangi bir tanımlama ya da sınırlama içerisine girmek zorunda kalmadan eğer isterse bir tanımlamayı yaptığı, birileri tarafından dayatılmadığı bir dünya. Sınırları olmayan bir dünya isterdim.

Geçenlerde KaosGL.org'ta doğum yapan bir trans erkeğin nasıl hissettiğini anlatan bir yazı yayınladık. Çok ilgi çekti. İnanılmaz geldi...

Kişi eğer bir rahmi varsa herhangi bir rahatsızlığı yoksa doğurabilir. Ancak Medeni Kanun cinsiyet geçiş sürecinde kısırlaştırılmayı zorunlu kılıyor. Kısırlaştırma çok büyük bir ihlal. İnsan hakları ihlali. Bununla ilgilide mücadele etmemiz gerekiyor. Bu bir tercih üreyebilmek isteyebilirsiniz üreyebilmek istemeyebilirsiniz. Ama birisi

size üreyemezsiniz dememeli yasalar hiç dememeli. Mavi kimliği ya da pembe kimliği istiyorsan o üreme yeteneğinden sürekli olarak vazgeçmen gerekiyor. Bunun altında böyle bir korku var. Senden korkuyor, senin üremenden korkuyor, nasıl baş edeceğini ve nasıl tanımlayacağını bilmiyor. Ve bence bu korku üzerine yürümemiz gerekiyor, kafaları karıştırmamız gerekiyor. Bunun üzerine düşündükten sonra doğum yapmak isteyen trans erkeklerin artacağını düşünüyorum. Belki biraz daha dillendirdikten sonra eminim biraz düşündükten sonra böyle olacak. Yani benim için böyleydi. Son belki 5-6 yıla kadar böyle bir düşüncem yoktu ve belki o toplumsal rollerin erkeklik rolüne erkek doğum yapmazsa bende yapmam. Ama benim rahmim var yani niye yapmayayım? Eğer ben çocuk sahibi olmak istiyorsam yaparım.

Dönmekten bahsediyorsun, mesela dönme tabiri ve transları tariflemesi dışında sözünden dönmek gibi hep çok olumsuz anlamları olan bir kelime. Sence dönmek ne?

Bence dönmek zenginlik, farkına varmak, özgürleşme, üstündekileri çıkarmak, daha yalın olmak, kendin olmak. Çünkü doğduğumuz günden itibaren pembe ya da mavi bir sürü şey giydirildi bize. Sonra çıkartıp biz belki pembe ya da maviyi özellikle birileri giydi diye giydik. Asıl özgürlük hepsini soyarak hepsini çıkarmak. O yüzden de dediğin gibi aslında olumsuz kullanılıyor. Hani sözünden dönen... Çünkü “dönmeler, dürüst değildir, tekin değildir, namuslu değildir” onlar için ve sözünden dönmekte onlar için onunla eş değer olarak görülüyor.

Mersin 7 Renk çok hızlı bir şekilde örgütleniyor. Mersin’e dair hislerin neler?

Mersin garip bir şehir. Biz 2013’te Halkların Demokratik Kongresi’nin düzenlediği, senin konuşmacı olduğun panelden sonra bu kentte niçin bu kadar LGBTİ varken örgütlenmiyor diyerek LGBTİ hareketini görünür hale getirdik. Çok uzun bir

geçmişimiz yok çok yeni bir örgütüz. Örgütlendik sonrasında Gezi yaşandı. Rahatsız bir dönemde biz örgütlendik daha da güçlendik. Mersin, transların LGBTİ'lerin göç için tercih ettiği ve göç ettiği bir şehir. Sürekli bir sirkülasyon var, sürekli büyük şehirlerden Mersin'e, Mersin'den de başka büyük şehirlere bir LGBTİ göçü söz konusu. Bunun altında yatan nedeni araştırıyoruz. Bu insanlar niçin buradan rahatsız ya da bu insanlar niçin burayı tercih ediyor? Niye burada kalmıyor kimse? Buna baktığımızda tercih etmelerinin sebebi kozmopolit olması zaten. Yani sadece LGBTİ göçünün dışında çok daha öncesinde Kürdistan'dan göç almış, sonrasında Suriyeli göçü almış bir kent. Kendi içerisinde mozaik, herkes farklı olduğu için insanlar biraz daha özgür hissedebiliyor. Küçük olmasına rağmen daha büyük bir şehirdeki o rahatlık, kimsenin kimseyi tanımaması özgürlüğü belki de LGBTİ'lere iyi geldiği için tercih ediyorlar. Ama küçük bir kent dediğim gibi. Yani bir şekilde bir süre sonra sen rahatsız oluyorsun, seni rahatsız eden şeyler yaşıyorsun. Özellikle 2014-2015 yılları arasında çok sık olarak yaşadığımız özellikle trans seks işçilerine yönelik caddede, sokakta hem seks işçiliği yaptıkları sırada hem de gün içerisinde nefret suçları oldu. Bu açıdan sokakta var olmak kolay diyemem ama yine de umutsuz bakmamak lazım. Bunlarla tabi mücadele ediyoruz, etmeye devam edeceğiz. Ben 2013 yılında örgütlü mücadelemizin başlangıcı öncesindeki zamanlardaki var oluşumla şimdiki varoluşuma baktığımda şimdi daha rahat hissediyorum hani sokakta. İnsanlar eskiden bir caddeden geçerken beş kere taciz ediliyorsa, şimdi belki de bir kere taciz ediliyor.

Şu an Akdeniz Belediyesi'nde kayyum var oda çok sıkıntı. Çünkü orası bizim LGBTİ dostu kent mekanlar projemizi imzalayıp destekleyen bir belediyemizdi. Onunla yürüttüğümüz bütün işler askıya alındı keza diğer bütün sivil toplum örgütlerinde de durum aynı. Ama umutsuz görmüyorum. LGBTİ dostu kent mekanlar projesini bu 4 yıllık mücadelemizin meyvesi olarak görüyorum. Mersin'de 25 tane mekan LGBTİ dostu olduğuna dair protokole imza attı, ayrımcılık karşıtı olduğunu söyledi

ve yazılı bir şekilde beyan etti, kapısına gökkuşuğu plakası astı, LGBTİ'lere yönelik istihdamda öncelik sağlayacağız sözünü verdi. Tabi şu an bir yaptırım yok bunun bu sadece söz ama biz bunu sürdürebilir bir proje olarak başlattık.

Son dönemde popülerleşen 7 Renk Koro var. Sahnede şarkı söylemek sana nasıl hissettiriyor?

2015-2016 Mersin Onur Haftası etkinliklerinde iki yıl boyunca biz Yeliz Güzel şefimizle beraber ritim atölyeleri yaptık. Yani müzik ve LGBTİ'leri aslında ilk 2015'te bir araya getirdik. Sonra 2016'da da güzel performans sergiledik. Müzik bir aktivizm alanı. Daha önce belki hareketimiz içinde çok fazla tercih edilmemiş olsa da bizim için bir alan. Burayı da bizim lubunyalıştırmamız gerekiyor. Bir yandan görünürlük üzerinden çok güzel bir etkisi vardı. Bize terapi gibi de geliyordu. Biz haftanın belli günleri bir araya gelip kendimiz gibi olabildiğimiz bir alan yaratıp orayı da kendimize benzetiyoruz. Çok ciddi eğitimler ya da çok güzel sesler yok. Öyle bir kaygımız da yok aslında. Önemli olan kadın ve LGBTİ'lerin bir alan yaratıp o alanda kendini ifade edebilmesi. O yüzden çok heyecanlanarak başladık. İlk performansımızı Ankara Kuirfest açılışında gerçekleştirdik. Derdimizi anlatmanın birçok yolunu denedik şimdiye kadar. Bazen madilik çıkardık bazen mahkeme salonlarında yaptık bunu, bazen sokakta yaptık, bazen bir toplantı salonunda yaptık, bazen dernekte bir odada yaptık, bu sefer de dedik sahnede yapacağız biz bu işi. Ve böyle yola çıktık müziği seçtik.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

ALKIM

ÖNCE DEN BENİ TANIMAYANLARLA SORUNLARIM VARDI, ŞİMDİ TANIYANLARLA

Alkım, Ankara'da yaşayan 33 yaşında bir trans erkek. Gazi Üniversitesi mezunu ve öğretmenlik yapıyor. Alkım ile trans geçiş sürecini, öğretmenlik yaparken karşılaştığı zorlukları ve kamuda çalışan trans olmayı konuştuk.

Öğretmenlik yaparken trans erkek olduğun için sorun yaşadın mı?

Milli Eğitim camiasında isen illaki birilerine açılman lazım. Şanslıyım çünkü çok insancıl bir müdürler çalışıyorum ve çok kıymetli öğretmen arkadaşlarım var. Aralarından seçerek kendimi anlattım. Sürece başlayacağımdan bahsettim. Planlamayı hep ben yaptım ama ellerinden gelebilecek her türlü desteği gösterdiler. Bu anlamda çok şanslıyım.

Mavi kimliğini aldın mı?

Evet aldım.

Peki o süreçte neler yaşadın?

Milli Eğitim'den herhangi bir merciye başvurmadım. Sistemde güncelleme yaptırmadım. Onların bir şekilde sistemde bizim özlüğümüzle ilgili bilgilere ulaşabilme ihtimali var. Ben kimliğimi değiştirmeden önce isim değişikliği yaptım.

O yüzden biraz daha kolaylaştı. Ben şu an Halk Eğitim’de çalışıyorum. O yüzden kurum dışında başka bir yerde çalışabilme özgürlüğüm var. Yeterli katılımcı bulursan başka bir yerde kurs açabiliyorsun. Ben bu süreçten dolayı merkez binada değilim. Bu süreçten dolayı uzak bir yere geçtim ve orada da erkek kimliğiyle tanındım. Hormon alma durumunu da hesaplayarak gittim. Gelen giden insanlar da öncesini bilmedikleri için sorun olmuyor.

Okul hayatın nasıldı? Gazi Üniversitesi biraz zor bir yer değil mi?

Gazi zordu fakat biz Gölbaşı’ndaydık. Beşevler’deki siyasi gruplardan uzaktık. Çok okula giden biri değildim. İhtiyaçlarımı karşılayabilmek için çalışmak zorundaydım. Tecrübem daha fazla olduğu için insanların dikkatini görünüşe değil de başarılı olduğum bir alana çektim. Ailemle de hiçbir sorunum yok. Ben çünkü kendimi saklamadım. Görsel olarak zaten bir görünürlüğüm vardı. Kendimi anlatmasam da görünen köy kılavuz istemiyordu.

Gündelik hayatın nasıl? Tek mi yaşıyorsun?

Şu an yanımda bir trans erkek genç var. Ben kendi sürecime başladığımda evden ayrılıp bir düzen kurmuştum. Yanımdaki arkadaşın da ihtiyacı olduğu için yanıma aldım. Gececeği yolları biliyorsun, yaşadıklarını da o yaşayacak. Bildiğin için elinden geldiği kadar yardımcı oluyorsun. Yardıma ihtiyacı olduğunu hissettiğim insanlara elimden geleni yaparım.

Ben trans geçiş sürecime geç kaldım. 30 yaşında başladım. 20 yaşındayken, “Ölene kadar böyle yaşama gücüne sahibim” sanıyordum. 10 yıl dayandım. Ben de daha genç trans erkeklere geç kalmamalarını öneriyorum. Gerçi 20 yaşında adım atsaydım gençliğime vururlardı ama 10 sene çok büyük bir kayıp. 20 yaşında başlasaydım geçiş sürecine belki çok daha kısa sürede hayatımı düzene sokardım...

Senin kendi geçiş surecine başlamadan önce yardım aldığını birileri oldu mu?

Yaklaşık 30 yaşıma kadar kimseyle iletişim kurmadım. Çünkü korktum. Biraz mutaassıp bir çevrede yetiştim. Bizim kendi kabul edilebilirliğimizin olmadığı bir inanç sisteminin ortasında'ydım. Ben de öyle inanıyordum. Kendimi kabul etmem de zor oldu. Biliyordum ki birilerini tanırsam ben de bir adım ilerlemek isteyeceğim korkusuyla kimseyle iletişime girmedim. Hatta bir gün internetten araştırma yaparken Berk İnan'ın "Dünya Bile Dnyorsa Ben de Dnerim" bloğu ıktı. O an korkudan bilgisayarını dizimden fırlattım. Korktum.

Bu korkunu nasıl yendin? Sonrasında neler oldu?

Trans erkeklerin toplantıları başladı Ankara'da. Bir kişi, iki kişi,  kişi derken... Kendim gibi insanlarla bir araya geldiğim zaman kendimi kabul etmem daha kolay oldu.

şu an hayatın nasıl gidiyor? Memnun musun bulunduğun yerden? Başka hayallerin var mı?

Birçok açıdan hayatım kolaylaştı fakat bitmiyor. Bu süreçten önce beni tanımayan insanlarla mücadelem vardı. şimdi de tanıyan insanlarla mücadelem var. Tanımayanların problemini zdk. Görsel olarak bir kalıba sokabiliyorlar. şimdi de tanıyanlarla başladı. Çok sorguluyorlar.

Sorgulanmak nasıl hissettiriyor?

Ben kendimi böyle bir stresin içine sokmuyorum. Sorgulayacağını düşündüğüm insanlarla görüşmüyorum. Zaten çok zor yaşamışım, bundan sonra kendimi niye

zorlayayım? Bana kendimi daha kötü hissettirecek insanlarla bağlantımı kesiyorum. Ben kendimi iyi hissetmek için girdim bu yola. Bana kendimi kötü hissettirenleri hayatımdan çıkardım. Sayılı insan var çevremde. Onlara da açıkladım. “Bir yola giriyorum. Bunu da kafama göre yapmıyorum. Kabul ederseniz ben sizle görüşmek isterim” dedim. Topu biraz onlara attım. Bu şekilde açıldığım insanlar arasında bir kayıp yaşamadım.

Trans geçiş sürecine başladığında ilk kez hastane kapısından girmek zordur ya. Senin hastaneyle maceran nasıl oldu?

Benim bir büyük ablam var. O benim annem gibidir. Bana çok ön ayak oldu. Sağolsun başka bir şehirdeydi ve o cesareti bulamadığım için Ankara'ya geldi. Zorlanma ihtimalimin olduğu bütün durumlarda yanımdaydı. Ne yaparsam yapayım onun hakkını ödeyemem. Ona rağmen gerçekten o hastanede ilk günü unutamıyorum. Karşıdaki çok sıradan soruyor. Sen ona derdini anlatmak istiyorsun ama o kadar duygusuz soruyor ki... Ben ona trans erkekliğimi anlatmaya çalışırken, “Kaç kez mastürbasyon yapıyorsun” gibi bir soru sordu. Ben anlam veremedim o soruya ama dedim ki, bu bir iş ve gidişatı böyle.

Mavi kimlik aldıktan sonra hayatın güllük gülistanlık olacağı düşünülüyor. Sence böyle mi durum?

Mücadele hep devam ediyor. Senin kendini ifade ediş tarzını kolaylaştırıyor olabilir ama hayatın bir noktasında kendini anlatmak zorunda kalıyor. Biz trans kadınlara göre kısmen şanslıyız. Baktığın zaman anlaşılmıyor. Benim dışarıda anlaşılmam için kendimi ifşa etmem gerekiyor. O açıdan şanslıyız ama bizde de ameliyatlar çok daha riskli. Bunun eksikliğinden dolayı, hastaneye gitmek zorunda kalsam kendimi nasıl anlatırım diye düşünüyorum. Çünkü transfobi her yerde. Bunun okumuşlukla alakası yok.

Şu anda ne yapılırsa trans erkeklerin hayatı bir nebze kolaylaşır?

Aslında yavaş yavaş değişiyor her şey. Bana göre nabza göre şerbet vermemiz lazım. Ben bu ortama girmeden önce trans kadınlardan çok korkuyordum. Faça atan, saldıran insanlar olduklarını düşünüyordum. Çünkü böyle tanıtılıyor. Ben de böyle bir ortama girmemişim. Bilmiyorum. İnsanların algısını değiştirmek transfobiye azaltır. Müdürümle bir buçuk sene çalıştım ve bir gün gittim pat diye kendimi anlattım. Bana, “Ben burada olduğum sürece sana destek olurum” dedi. Eğer ben müdürümle işe başladığım zaman konuşsaydım böyle bir tepki alır mıydım bilmiyorum. Ben şu an trans kadınları çok seviyorum ve onların hayatta kalma mücadelesi verdiklerini biliyorum. Ama bunu çoğu insan bilmiyor. Ben olduğum her yerde bunu anlatmaya çalışıyorum. O insanın karnını doyurması lazım. Senin iş yerin olsa trans kadın istihdam eder misin, diye soruyorum.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

ÖYKÜ AY

BENİM ELİMDEN TRANSLAR TUTTU, ÇAMURDAN ÇIKARDI

Öykü Ay ile translar arasındaki dayanışma kampanyalarını, eğitim hayatını, bir Ramazan günü sosyal medya paylaşımıyla başlayan Trans Melekler'i konuştuk.

Öykücüm seni hem trans hareketten hem yardımlaşma kampanyasından tanıyoruz ama biraz kendinden bahseder misin?

41 yaşındayım Malatya doğumluyum. Kürt, Alevi, trans bir bireyim. İstanbul'da yaşıyorum. Eğitimimi Malatya'da tamamladım ama belli bir dönemden sonra, kendi bedenimi tamamen tanıdıktan sonra, içimdeki kadını özgür bırakabilmek adına büyük şehre geldim. Eğitimimi, ailemi, bütün sevdiklerimi arkamda bıraktım.

Eğitimini de yarı bıraktım. Biraz o bölümü anlatsana...

Çok çalışkan, inek bir öğrenci değildim ama başarılıyım. Köyde okudum, Akademi İlkokulu'ndan sonra kasabada ortaokula başladım. O dönemde kendi bedenimi de tamamen tanımıştım. Öğretmen Okulu'nu kazandım, oraya gittim. Çok güzel aşklar yaşadım, kendi eşcinsel duygularımı orada hissetmiştim. Oradayken bunu anlayan, içimdeki kadını gören biri daha vardı. İnanılmaz güzel bir aşk yaşadım. Ölsem, mahşer günü bedenim çürüdüğünde, kemiklerim kalktığına, bana soru sorulduğunda kimi sevdin diye, tabii onu diyeceğim. İlk aşkımdı, hiç unutmadım. Uzun yıllar görüştük. Şimdi görüşemiyoruz ama mutlaka beni takip ediyordur veya görüyordur.

Özlüyor musun arada o ilk aşkı?

Hayır, aşka özlemiyorum. Aşka inancımı yitirdim. Ama o duyguları yakalamayı çok isterdim çünkü duyguların belli bir dönemden sonra soğukladığını, insan bedeninde kendini soyutladığını, aşk denen duygu değil de o yaşadığım heyecanı yakalayamıyorum. Yakalayan varsa, sırrını bize de söylesin. Ben yakalayamıyorum.

İstanbul'a geldin. İstanbul'da uzunca süre seks işçiliği yaptın. Neler yaşadın?

Zorunlu seks işçisiyim aslında. İsteyerek yapmış olduğum bir şey değil. Çünkü seks işçiliği yapıldığını dahi bilmiyordum. İstanbul'a ilk geldiğimde çok büyük sorunlar yaşadım. Buraya geldim de villalara geçip, yanımda üç beş arkadaş ve yardımcılarla bir hayata başlamadım. İlk geldiğimde herkes gibi bir Zeki Müren, bir Bülent Ersoy bir de kendimi biliyordum. Sonra belli bir dönemden sonra, o zorlukları yaşadktan sonra birçok eşcinsel olduğunu, kalacak yeri olmayan, sokakta kalan, bir parça simit için yapmayacak şeyi olmayan insanlar olduğunu gördüm. Malatya küçük bir şehirdi, kendimi kamufle edebiliyordum. Ama İstanbul'da bir parça simit için beş tane şarapçının altından geçtiğimi biliyorum. Beni öldürmemeleri için kışın üstüme tenekeler örtüm, kartonlar koyuyordum. O tiner, o şarap kokusunun içinde onlarla birlikte olmak... Bu İstanbul'un gerçeğidir gibi gördüm. Sonra aynı şehirde birçok eşcinselin olduğunu, birçok eşcinsel barın bulunduğunu, kendi istedikleri zaman istediklerini yapabildiklerini öğrendim. Şans yüzüme güldü galibe. Bir eşcinsel beni evine aldı. İşe çıkardı beni. İşe çıkış sürecimde, Merter'de otobana çıkmadan önce de çok şeyler yaşadım. Hiçbir şey kolay değildi benim için. Her dönem başlı başına iki ciltlik kitap olacak detaylara sahip. Ama burada yüzeysel olarak anlatıyorum. Seks işçiliğine başladığım ilk gün mesela inanılmaz transfobik bir saldırıya uğramıştım. Körüklü belediye otobüslerinde, yüzlerce insanın seyahat ettiği bir yerde koca bir taşın ne işi var? Böyle bir taş benim göğsüme geldi, böyle

balçık, bataklık bir yere yuvarlanmışım. O gün ilk benim elimden tutan translar olmuştu. Ben içimdeki kadını tamamen rahat bırakmalıydım. Çünkü beni elimden tutup o çamurdan translar çıkardı.

Ve ondan sonra senin kafanda pek çok şey daha bir netleşti...

Aynen öyle oldu, her şey netleşti. Sürecimi daha hızlandırdım aslında. Arkadaş çevrem daha genişlemeye başladı. Akabinde bu genişleyen çevrem bedenime yansiyordu. Ben de gerçeğimi aileme yansıtıyordum. Ben tamamen kadın olmalıydım. Süreç böyle devam ederken bir gün aynaya baktım, kadın olmuşum. Güzel bir kadın mı, hayır ama kadın görünümünde bir kadındım. Bu bedeni daha güzelleştirebilirim diye baktım. Doktorlar yapabildiğini yapıyordu ama geri kalanını da kalbimin güzelliğiyle yapmaya çalıştım. Böyle bir süreçti. Çok şanslı değildim ama şansımı çok zorladım. Akrep burcuyum ve burcumun bütün özelliklerini taşıyorum. Çok hırslıyım, mutlaka başarmalıyım. Asla geri adım yok. Hep ileri gittim.

Daha önce de konuşmuştuk. Bütün bu sürecin ardından bir Ramazan günü siz iftardayken, Ebru bir mesaj atıyor ve onun üzerine sen Trans Meleklerle, bu yardımlaşma kampanyasına dahil oluyorsun. O günü biraz anlatır mısın?

Yüzde doksan beşi Müslüman bir ülkede yaşıyoruz ve Ramazan insanların manevi duygularının en yoğun olduğu aydır. Dini ibadetlerini gerçekleştirdikleri ve vicdanlarının sesinin göğe yükseldiği bir aydır ve bu ayda biz de trans kadınlar olarak iftar sofraları veriyoruz. Sahura kalkıyoruz, toplanıyoruz. O gün de misafirlerim gelmişti, Facebook üzerinden gayriihtiyari sofradaki yemeklerimizin resimlerini paylaşıyorduk. Özendirici olduğunu ben sonradan öğrendim. Aslında bu bir hata. Ramazan ayında neden sofranı Facebook'a koyarsın? O esnada

İstanbul LGBT Dayanışma Derneği'nin Başkanı Ebru Hanım bir mesaj atıp "Afiyet olsun kızlar, güzel bir sofraya ama dışarda aç olan arkadaşlarımızı unutmayalım" deyince, ben böyle gınc diye kaldım. Çok detaycıyım, koca bir cümlenin bir kelimesine takılırım. Orada da takıldım işte. Kafamda çok deli sorular oluştu. O dönem sosyal medyayı çok aktif kullanmadığım dönemler. Aslında ben teknoloji özür lüyüm. Facebook sayfama bir ileti yazdım. Arkadaşlar Ramazandayız, duyarlı olalım. Zor durumda olan arkadaşlarımız için bir şeyler yapalım, dedim. Bu İstanbul LGBT Dayanışma Derneği'nin açmış olduğu Misafirhaneden, duyuyordum ama duymazlıktan geliyordum, çünkü nasıl bir yer onu bilmiyorduk, dernekleri bilmiyorduk, İstanbul'dayız, bana dokunmayan yılan bin yaşasın şeklinde... Şu an mesela benim yaptığım dayanışma ruhuna insanların tepkisizliğini anlayabiliyorum ama ben onları o tepkisizlikten uyandırmak istiyorum çünkü beni Ebru uyandırdı. Beni destek verenler uyandırdı. Onları da birilerinin uyarması gerek. O gece uyuduk. Sabah kalktığımda, kapının zili çalıyor. Telefon çalıyor ve telefonda "Öykü Abla ev nerede, tarif eder misin?" diyen, kapıyı açtığımda Ramazan poşetleriyle arkadaşlarım karşımda. Sosyal medyayı açtığımda ortalık yıkılıyor, nereye yardım getireceğiz, nasıl olacak diye. Ve bir haftada tekstil ürünleri, gıda, temizlik maddeleri birikti. Edirne'den Kars'a her yerden herkesin bir paket makarna ya da beş lira katkısı oldu. İnsanlar kendi vicdanlarının sesini dinlemişti ve o Ramazan ayında herkes vicdanının sesini Öykü Ay'da dillendireceklerini düşündüler sanırım. Ya da beni elçi mi seçtiler öyle demek lazım. Öykü Ay karakteri orada oluştu. Herkes kararınca kararınca elini taşın altına koymaya çalıştı ve ben taşın altına elini koyan herkesi duyurdum. Herkesin çığlığını, herkesin vicdanının sesi oldum. Az ya da çok, iyi ya da kötü... Elbette ince detaylar var, çok hassas, duygusal dönemler yaşadık. Camia adına çok zor dönemler yaşadık, çünkü trans camiası çok kırılığandır. Bunun içerisine girdikçe daha çok eksik kaldığımızı hissediyoruz. Ben sürekli o günden bugüne kendimi nasıl yenileyebilirim diye baktım. Tamamen kendimi tamamlamaya çalıştım. Ha bunu yaparken bir amacım mı var? Hayır, yok. Burada sadece faydalı

bir birey, faydalı bir trans olabilmek, duyarlı bir trans olabilmek ve arkadaşlarımın bana yüklediği misyonu layıkıyla taşıyor olabilmek duygusu var. Eğer benden sonra belki birine bayrağı bırakacaksam, temiz bırakmalıyım bu bayrağı.

Bu yardımlaşma dayanışma kampanyalarıyla hem Misafirhane geliştirildi hem pek çok şey yapıldı. Bu geldiğimiz aşamada hem bu meselede hem genel olarak başka neler yapmak istiyorsun, hayallerin ne?

Geleceğe dair çok güzel şeyler yapmak istiyorum. Biraz önce de söyledim zor, hassas bir camia. Herkes başlı başına bir cumhuriyet, bir kurum kuruluş diye düşünüyorum. Bir trans dönüşümünü tamamlamaya karar verdiyse başlı başına bir kurum, bir kuruluşur çünkü radikal kararlar bunlar ve toplumla, ailenle yüzleşiyorsun. Her konuda sadece kendinle değil herkesle yüzleşiyorsun. Normal hetero bir birey olarak, bir lezbiyen ya da gey olarak hayata devam ederken belli bir kesimle uğraşıyorsun. Bulunduğun çevreyle uğruyorsun. Oysa trans kadını dediğinde parmakla gösteriliyorsun. Uçaktan geçerken görülüyorsun. Ha, çok şanslısındır, fizyonomik olarak kadına çok benziyorsundur, ne güzel. Ama 90-60-90 olmadığımız için, ayaklar 36 numaralı değil, eller normalin dışında... O zaman küçük dokunuşlarla beden yapısını kadınsı hale sokmaya çalışıyorsun. Bu da insanların gözünde aslında garipsenmiyor. Ne yapıldığına bakıldığını ben bazen çok iyi anlıyorum. Bana her bakanı homofobik olarak değerlendirmiyorum. O bakıştan anlayabiliyorum. Güzel olmuş mu, kalçası nasıl, ne giyinmiş. Bir erkekken böyle bir kadına nasıl dönüşmüş... Ben de bunu yapıyorum. Arkadaşlarıma baktığımda, güzel bir kadınsa geçmişi merak ediyorum, gözümde canlandırıyorum mesela. Bunu herkes yapıyor, bu bir özelleştiridir. Çok güzel bir adama da çok güzel bir kadına da bakarım. Böyle düşünmek lazım.

Artık seks işçiliği yapmadığından bahsetmiştin. Çınarcık'a yerleşeceğinden. Çiftlik evinden bahsetsene biraz.

Seks işçiliği yapmıyorum. Rahmetli babam biz rahat edelim diye çok çalıştı. İnanılmaz transfobik bir babaya sahiptim ama tabii yıllar içerisinde ben babamı inanılmaz bir destekçi olarak kazandım, baba-evlatlıktan çıkıp arkadaş olmayı başarabildik. Babam geriye bize çok güzel bir şey bıraktı. Kardeşimle beraber tavuk çiftliği açtık. 45 günde 50 bin tane tavuk üretiyoruz özel bir firmaya. Onun yanı sıra seks işçiliği yaptığım dönemlerde anti-sosyaldim. Sadece çalışmaya odaklaydım. Geleceğimi garanti altına almak adına mücadelemi devam ettirmiştim. Ama başarılı oldum ama olamadım. Hayat standartlarımı kendime göre yakaladıktan sonra bırakmak istedim. Çünkü istemeyerek yaptığım bir şeydi. Bundan sonra da gerekli görmüyorum. Seks işçiliği yaptığım için asla pişman olmadım, göğsümü gere gere söylüyorum. Yine olsa otobana çıkar, eteğimi giyer yol kenarında beklerim, hiç sorun değil.

Peki İstanbul'da zorunlu olarak seks işçiliği yapmasaydın, ne yapmak, ne olmak isterdin?

Hiç düşünmedim, biliyor musun? Ama aşçı olmak isterdim. Şovmen olmak isterdim ama düşünenecek vaktim hiç olmadı. Çok güzel bir kız çocuğunun cevabını vermek istiyorum. "Ev hanımı olmak isterdim."

Son olarak Türkiye'deki trans hareketi çok aşama kaydetti ama muhakkak eksiklikleri de var. Sence ne yapılması gerekiyor ilk etapta?

Şu an geldiğimiz noktada bütün derneklere eşit mesafede, eşit adımdayım. Çok güzel şeyler yapıyorlar. Buradaki kampta ben mesela kendi adıma eksik

kaldığımı, utandığımı hissettim. LGBT örgütlenmesi denildiği zaman herkes bir eksiği olduğunu kabullenmeli. Ama kabullenmiyoruz çünkü herkes başlı başına bir cumhuriyet ve o cumhuriyetin hatasız bir şey olduğunu sanıyor. Hayır ben, dün utandım, hatalarımın farkına vardım, çünkü neden? Bir trans cümlesinin sadece trans kadınlardan ibaret olduğunu bilen bir kadındım. Ama bir trans cümlesinin trans erkekleri hatırlamıyor, bilmiyor olması bence ayıp. Kendimden utanıyorum. Ben bir trans erkeğin varlığını duymuşum ama kimdir bunlar. Trans kadınlar denildiği zaman putkalı, vajinalı translar var, penisli translar var. Ama ben trans erkekler ve lezbiyenler olduğunu bilmiyordum. Biliyordum da bu kadar detaylı bilmiyordum. Bunu herkes bilmeli. Biz transız denildiği zaman hayır efendim, trans kadınlar ve trans erkekler vardır diyebilmeli. Çünkü aynı bedensel işlemi yapan, doktorların dokunuşuyla içindeki ruhu bedenine uyduran, bütün müdahalelerle kendi hissettiklerine bedenini yakın kılmaya çalışan transtır. O zaman trans erkekler ve trans kadınlar, hepimiz eşitiz. Bizim tek bir şansımız var; zorunlu seks işçiliği ya da seks işçiliği yaparak yapmayarak kendi ekonomik özgürlüğümüzü kazanarak, kendi hayat standartlarımızı yakalayarak istediğimiz bedensel organlarımıza daha çabuk kavuşabiliyoruz. Trans erkeklerin böyle bir şansı yok. Ataerkil bir toplumdayız, kıllı kılçıklı bir erkeğin yapacağı işler belli. Burada da bizim kolay para kazanabildiğimiz ortaya çıkıyor. Onların işi daha zor. Asgari ücretle örneğin çalışıp penis yaptırmak için öğrendiğim kadarıyla 150 bin 200 bin tl toparlamaları gerekiyor. Vajinayı biz minimum 10 bin maksimum 70 bine yaptırabiliyoruz. O zaman düşünüyorum, biz parayı kazanıp şıp diye yaptırabiliyoruz. Onları düşünüyorum, korkunç bir şey bu. Dün ben işte bütün bunları öğrendim. Kendimden utandım, hiçkırta hiçkırta ağlamak istedim. Ve benim gibi yüzlerce, binlerce trans kadın bunu bilmiyor. Bu beni çok üzdü. Bu konuda eksik kaldığım için bütün trans erkeklerden özür diliyorum. Bundan sonra trans kadınlar için yapmış olduğum mücadeleyi trans erkekler için de yapacağım. Onlar da benim artık duygudaşım. Nasıl ki bütün trans kadınlara bacım diyoruz, onlar da benim artık kardeşlerim, abilerim, yakışıklılarım.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

ESİN

SENDİKANIN CİNSİYET KİMLİĞİ POLİTİKASI YOKTU

Esin, resim öğretmeni bir trans kadın. Cinsiyet kimliğinden dolayı bir dönem işine ara vermek zorunda kaldı. Şimdi hem sendikada hem okulda mücadelesini sürdürüyor. Esin'le eğitim sistemini ve okulları konuştuk.

Öğretmen bir trans kadınsın. Sorun yaşadın mı hiç okulda, çalıştığın yerlerde?

Ben yaklaşık 16 yıldır öğretmenim. İlk öğretmenliğe başladığımda 4-5 yıl yaptım. Ardından ayrılmak zorunda kaldım. Trans geçiş sürecinde terapilere gidiyordum, hormon tedavisi oluyordum ve 2005'e doğru çok ciddi bir sıkıntı yaşadım. Çalıştığımın okul müdürü tarafından hem cinsel hem psikolojik tacize uğradım, istifaya zorlandım ve istifa ettim. Cinsiyet kimliğimden dolayı yaşadığım bir sorundu.

Ne kadar bir süre mesleğinden uzak kaldın?

2005'ten 2010'a kadar yaklaşık bir 5 yıl. 2010'da işime geri döndüm atamayla Peki 2010'dan bu yana ne gibi sıkıntılarla karşılaşıyorsun veya karşılaşıyor musun? Evet tabi karşılaşıyoruz, her şekilde karşılaşıyoruz. Cinsiyet kimliğini bildikleri anda hemen davranışları değişiyor. Özellikle okul idaresi ve öğretmenler tarafından... Yoksa sen işini yapıyorsun, mesleğini yapıyorsun.

Öncesi nasıldı? Öğrenciyken neler yaşadın? Pek çok trans kadın aslında üniversiteyi bile bitiremiyor. Okul hayatı senin için nasıl geçti?

Ben çok radikal devrimci, sosyalist hatta Kürt bir yapılanma içinden geldiğim için aktivisttim, benim aktivistliğim o dönemde başladı. 90'larda öğrenciydim. Radikal politik bir çevrede olduğum için öne çıkan yaptığım işlerdi. Benim kimliğim çok ön plana çıkmıyordu. Onun için çok ciddi bir sorun yaşamadım. Sonrasında kendimi ifade ederken aslında ben böyleyim dediğimde insanların kabullenmediğini gördüm. Sadece şunu söyleyebilirim, belki şans diyebilirim o dönemde birçok sosyalist devrimci yapılanma içerisindeki bu cinsiyet kimliği ayrımcılığı ya da işte cinsel yönelim ayrımcılığı çok hat safhadaydı. Ama Kürt hareketinin bu konuya daha farklı baktığını düşünüyorum. Özellikle kadın sorununa farklı baktığı için, kadın olma halleri üzerinden de aslında çok sorun yaşamadım diyebilirim. Üniversite hayatıma çok bilinçli başladım, ben okulu bitireceğim okulu bırakmayacağım diye çok mücadele verdim ve bitirdim.

Sen aynı zamanda Kaos GL'nin eğitim çalışmalarında yer alıyorsun. Eğitim çalışma grubunda yaptıklarınızdan ve öğretmen eğitimlerinizden bahsedebilir misin?

İstifa etmeden önce de KESK'li bir öğretemdim yani KESK'e bağlı, Eğitim-Sen'li bir öğretemdim. Aktif olarak çalışıyordum sendikada. İstifa ettiğimde bir dönem uzaklaştım sendikadan. Bu da sendikanın homofobik veya transfobik tutumundandı. Daha doğrusu sendikanın cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği politikası yoktu. Özellikle istifa sürecimde hiçbir şekilde sendika bana üyesi olduğum halde bana sahip çıkmadı. Sahip çıkmadı derken dava açılmadı, sorgulanmadı. Bu benim çok zoruma gitmişti ve ben işime döndüğümde şunu demiştim: Kesinlikle eğitimle ilgili çalışmalar yapacağım, bununla ilgili elimden geleni yapacağım.

Özellikle LGBTİ olan öğretmenlerin varlığını biliyoruz, transseksüel öğretmenlerin görünürlüğü var. Kendilerini saklama gibi bir durumları yok ama lezbiyen ve geylerin cinsel yönelimlerinden dolayı çalıştıkları kurumlarda yaşadıkları ayrımcılıklar da

ortada. Ahlaki bakımlar, genel ahlaka aykırı demeler, öğretmen yapısına ters diye işten uzaklaştırmalar, sürülmeler... Bu tür vakaları çok duyduğum için dedim bu konuda bir şeyler yapmak lazım. Kaos GL ile ilişkiydim zaten onlardan da böyle bir teklif geldi. Sendikaya da böyle bir eğitim çalışması yapalım mı, dedik. Evet yapalım, dediler ve birkaç tane duyarlı arkadaşla sendikada İstanbul ve Ankara'da olmak üzere toplantı ve buluşma gerçekleştirdik. Bunların sonucunda öğretmen eğitimlerine önem verdik. Öncelikle kavramlar üzerinde durduk. Sonra broşür çıkaralım, dedik. Sonra uluslararası sendikalarla ortak çalışma yapıp bir şeyler yapalım dedik ve özellikle uluslararası sendikalardan Hollanda sendikasıyla iletişim kurduğumuzda onların sendika içerisinde LGBTİ oluşumu olduğunu ve ayrıca LGBTİ komisyonu olduğunu gördük. Nasıl kadın komisyonu kadın sekreteryası gibi resmi bir oluşum varsa aynı şekilde LGBTİ komisyonunun da olabileceğini öğrendik. Biz de zorlayacağız, yapacağız dedik ve yaptık. Yaklaşık 2010'dan bu zamana kadar çalışmalarımız devam ediyor. Birçok il ve ilçede etkinlik yapıyoruz. Hemen hemen İstanbul'un pek çok ilçesinde LGBTİ komisyonları kuruldu. İzmir'de ve Eskişehir gibi şehirlerde de oluşumlar kuruldu.

Tüm bunlar hem LGBTİ eğitimcilerin hem öğrencilerin hayatını kolaylaştıran adımlar değil mi?

Çalışmalara başlarken sendikadaki öğretmen arkadaşlarla bunu çok net belirledik: Evet LGBTİ öğrenci sorunu var, buna yönelik çalışmalar yapalım. Zaten Eğitim-Sen'deki diğer öğretmenler, "Benim böyle bir öğrencim var ben ne yapmalıyım bana eğitim verin" diyor. Bu da çok önemli ama bir kere şunu düşündük: Sendika içinde çözülmeyen bir LGBTİ sorunu var. LGBTİ bireylerin okulda görünürlüğü yok ve hakları gasp ediliyor her türlü keyfi uygulamalara maruz kalıyorlar. Bu sendikaya yansımıyor bile ve en önemlisi LGBTİ olduğunu söyleyen kimliğini açıklayan hiçbir öğretmen arkadaşımız yok. Hatta çekiniyorlar. Sadece resmiyette üyeler, aidatlarını

veriyorlar, sendikanın hiçbir etkinliğine katılmıyorlar. Ama oturup konuştuğunda bundan dolayı kendilerini çok mutsuz, huzursuz hissettiklerini, sendikanın onlara sahip çıkmadığını söylüyorlar. Biz de dedik ki, biz önce bunu çözmeliyiz. Önce öğretmenlere ve çalışanlara yönelik atölyeler yapalım, önce bunu bir ele alalım, bu konuda bir şeyler yapalım.

Öte yandan okullarda özellikle cinsiyetçi eğitime karşı bir takım çalışmalara ya da kurgusal cinsiyet eğitim modellerine karşı LGBTİ kimliğini kullanmadan bile bir değişiklik yapmak çok önemli.

Bir öğretmen olarak sence öğretmenlerin sıkça yaptığı hatalar neler? Özellikle trans öğrenciler konusunda yapılan temel hatalar neler?

Bu konuda duyarlı olan kendini duyarlı hisseden ya da ben bu konuda bir şeyler yapmalıyım diyen arkadaşlarımız çok masumca da olsa, aslında bilmeden de çok zarar verebiliyorlar. “Benim sınıfımda böyle bir öğrenci var, trans birey, LGBTİ birey ne yapmalıyım? Ben onu korumalı mıyım?” diyor mesela işte; “Ben o çocuğu koruyorum diğer çocuklardan uzak tutuyorum” diyor. Bunu yaparak bilmeden o çocuğu asosyalleştirip yine ötekileştirmiş oluyor. Çocuk farklı hissettiğini söyleyince; “Ver elini, sen farklısın, gel buraya” demek o çocuğu ötekileştirmektir. Bu işte bunun altını çize çize öğretmen arkadaşlarımıza söylüyoruz. Siz bunu iyi niyetle yapıyorsunuz fakat bu kötü sonuçlar doğurabilir şeklinde ifade ediyoruz. Çocuk okuldan bile uzaklaşabiliyor. Bu çocukları çekip korumak değil de diğer çocukları bilinçlendirmek onları birbirinden koparmamak lazım.

Yani sınıf ortamını değiştirmek lazım...

Tabi ki çok zor bu. Eğitim sisteminin şu an geldiği nokta çok gerici, çok tek tipçi, çok

cinsiyetçi, çok kadın erkek ayırımının yapıldığı, kadınların bir tarafta erkeklerin bir tarafta olması gerektiğini öğreten bir anlayıştan bahsediyorum. Geline nokta bu. Bazı arkadaşlarımız bırakın LGBTİ bireyleri cinsiyetçi bir anlayış var, diyor. LGBTİ ayrımcılığı da cinsiyet ayrımcılığı ile başlıyor biz ona karşı da mücadele veriyoruz. Kız öğrenci erkek öğrenci diye ayırdığın an LGBTİ ayrımcılığı da içine doğuyor.

Öğretmenler Odası nasıl bir yer? Sen o odada neler yaşıyorsun?

Açık kimlikli değilim ama çok gizli de yaşamıyorum. Kasmıyorum kendimi ama açık net bir şekilde çıkıp beyan edemiyoruz. Milli eğitim bunu yasaklıyor. Çok rahat olamıyorsun. Var olan öğretmen sisteminde özellikle okullarda farklı anlayıştan arkadaşlar var. Hep bu toplumsal normlar içerisinde yaşadığımız için toplumun içinden gelmiş de o yobazlığı, o bağnazlığı, sürdüren bireyler gibi... Çok boşlar, kendi donanımları yok. Mesleki anlamda ya da kültürel olarak hiçbir şeye duyarlı değiller, anlamış değiller, sorgulamış değiller.

Şimdi böyle olduğu için bırakın transseksüel bir birey olmayı, farklı düşünen bir birey olmak onlar için sorun. Sürekli seni sorgular, “işte sen niye böylesin niye evlenmiyorsun, niye çocuğun yok” gibi sorular. Bu tür baskıları çok görüyorum. Tek yırttığım bir nokta var, resim öğretmeniyim. Resim hocalarının kendine özgü, bohem, çılgın bir hayatı olduğu düşünülür hep. Buradan yırtıyorum. Ama tabi ki aynı şeyler bana dayatıyorlar çünkü çok tek tipçi bir anlayışları var.

Trans hareketi belli bir aşama kat etti ama muhakkak belli eksiklikleri vardır. Peki sence ne yapılmalıdır hareketin ileri gitmesi için? Trans kadın veya erkeklerin daha rahat etmesi için?

Çalışma hayatını biz çok önemsiyoruz. Yurtdışındaki sendikalarda da gördüğüm şey

buydu. Türkiye'de gey ve lezbiyenler görünür kimlikleriyle birçoğu çalışmıyorlar ama transların durumu böyle değil. Çalışma hayatına olabildiğince girmek, transların sadece seks işçiliği yaptığı algısından kurtulmak gerekiyor. Bu biraz kırıldı eski yıllara göre. Şu an daha fazla çalışan trans birey var. Ama bunu biraz daha açmak, devlet kanallarını zorlamak, her iş yerinde böyle bir uygulamanın başlatılması için yasal, resmi, hukuki her türlü işlemi yapmak zorlamak, inadına zorlamak... Belki çok zor ama ben bunun yapılması gerektiğine inanıyorum. Trans bireylerin iş hayatına olabildiğince girmeleri ve diğer sektörlerde de çalışabildiklerini çok net bir şekilde göstermeleri lazım.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

KIVANÇ ALADAĞ

ÇALIŞANLARININ LGBTİ'LER OLDUĞU BİR REKLAM AJANSI AÇMAK İSTİYORUM

Kıvanç Aladağ 27 yaşında bir trans erkek. Bir reklam ajansında çalışıyor. Boğaziçi Üniversitesi Felsefe bölümünden mezun. Kültürel Çalışmalar master'ı var. Kanada'da reklamcılık eğitimi aldı. İzmir'de ailesiyle yaşıyor. Kıvanç'la işini, geçiş sürecini, kimliğini ve ailesi ile ilişkilerini konuştuk.

Nasıl gidiyor reklamcılık? Kimliğinden dolayı sorun yaşıyor musun?

Pek sorun yaşamıyorum. Sadece arada patronlarım takılıyor, “Dayı” filan diyorlar.

Üniversite hayatın nasıldı?

İçine kapanıktım. LGBTİ'den uzaktım. Parçası olmak istiyordum ama açıkçası götüm yemiyordu. Kendime açılmıştım ama aileme, kardeşime bile açık değildim. Gizli yaşıyordum. Platonik aşklarım oldu. Cemaat evinde kaldığım sürede bir iki sevgilim oldu. Geceleri beraber uyuyorduk.

Üniversite gizli olmak nasıl hissettirdi?

Açılmaya hazır değildim. Memelerim vardı ve büyüktü. Onlardan çok utanıyordum. Sıkıntı oluyordu. Psikiyatrye gitmeye 26 yaşında başladım. Trans erkeklik olduğunu master'da biri trans kadınlıktan bahsederken öğrendim. Sordum ne olduğunu,

“erkekten kadına geçen” dedi. Peki, dedim kadından erkeğe geçenler var mı? Trans erkek deniyor, dedi. Eve bir gittim başladım okumaya. Türkçe, İngilizce ne kadar kaynak varsa okudum. Facebook’ta trans erkekleri aradım. Voltrans’ı gördüm, T-Kulüp’ü gördüm. Bir yıl boyunca uzaktan takip ettim onları. Sonra cesaretimi topladım ve Serkan’a yazdım. “Ben de gelmek istiyorum ama hiçbir ameliyat olmadım, ben de gelebilir miyim” dedim. Çekiniyordum hâlâ. Sonra gittim ve ilk on beş dakika bana etrafta unicornlar uçuşuyor, millet gökkuşağının altından geçmiş gibi geldi. Anlatabiliyor muyum? İnternette gördüklerimi karşımda görmüştüm.

T-Kulüp gibi trans erkek oluşumlarında olmak nasıl hissettiriyor sana?

Güzel soru... Şu an pek bir şey hissettirmiyor. Voltrans’ı zaten sadece internette görmüştüm. T-Kulüp’teyim. Ama bir politika üretmiyoruz. Sadece arkadaş bulmama yarıyor. Yeterince de arkadaş bulduğumu düşünüyorum. Herkesle de arkadaş olamayacağımı gördüm. Trans olmak yetmiyor arkadaş olmak için.

Peki, nasıl bir trans erkek örgütü lazım?

Trans erkeklerin kendi içinde ağ oluşturabildiği ve politika ürettiği bir örgüt. Bu örgütün aynı zamanda diğer derneklerle de ilişkisi olması lazım bence. Hem içsel hem dışsal olmalı ki diğer LGBTİ dernekleri ile beraber hareket edilebilsin. Çok seyrek buluşuyoruz ve sadece sorunları konuşabiliyoruz. Ben geçiş sürecimdeki sorunları anlatıyorum başkası hukuki süreçte yaşadıklarını... Çözüm aşamasına geçemiyoruz bile.

Geçiş süreci demişken, geçiş sürecin nasıl gidiyor? Hangi hastaneye gidiyorsun? Neler yaşıyorsun orada?

Beni ilk jinekoloğa yolladılar. Doktor beni kapı açık muayene etmek istedi. Ben de doktora hasta mahremiyetini hatırlattım. Tartıştık. Önlük bile giymemişti ve ben de “Ben ne bileyim sizin dışarıdan gelen bir insan olmadığınızı” dedim. Çok rahat ve ukala bir doktordu. İsmi filan aldım, şikayet edecektim ama sonra uğraşmamaya karar verdim. Doktorların egosu çok yüksek oluyor. Benim iki kardeşim de doktor, onlardan da biliyorum. “Ben senin vücudun hakkında her şeyi biliyorum” diye düşünüyorlar. Tanrısal bir egoları var... Bu doktor en son ben çıkarken bana yayılmış bir şekilde, “Sen ameliyat olmayı düşünüyor musun” dedi. Ben de, “Yok ben buraya keyiften, senin nur cemalini görmeye geldim” dedim. Yahu ben buraya niye geleyim! Malesef bazı doktorların ve insanların yaşadıklarımıza dair hiçbir bilgileri yok ve süreci çok kolay bir şey sanıyorlar.

9 Eylül’de ilerliyor sürecim ve psikiyatristler çok iyiler. İlk görüşmeye gittim. Doktor girişte kayıt yapan sorumluları uyardı, “Bu hastamız trans. Kimlikteki ismini kullanmayacaksınız. Kıvanç ismini kullanıyor. Öyle sesleneceksiniz” dedi. Beni hep Kıvanç olarak çağırdılar. Oradaki yeni yetişen doktorlar çok iyi davrandılar. Sonra endokrin için beni Ege Üniversitesi’ne yönlendirdiler. Bilgi sahibi değildi ama kötü de davranmadı. Genetik’teki kadın bana direk “oğlum” diyor. İlk girdiğimde sessizce fısıldayarak, “cinsiyet geçişi için geldim” demiştim. Çekiniyordum. Ama genetikteki kadın “Hangi cinsiyete” diye sordu. Şaşırdım, dumura uğradım. “Kadından erkeğe geçeceğim bir mahsuru olmazsa” dedim. “Tamam oğlum” dedi hemen. Çok iyiydi o tavrı.

Evde ailenle mi kalıyorsun?

Evet. İki sene önce açıldım. Şimdi aramız çok iyi ama annemin ilk tepkisi çok dramatik ve sertti. Şu an sadece “Artık ne olacaksan ol. Git kıllan, mavi kimliği al” diyor. Benden beklentisi bu. Tam ortada olduğum için çok kızıyor. Sevgililerimi onla tanıştırmıyorum filan ama eskisine göre çok iyi.

Sence trans erkeklerin sorunları ve yaşadıkları LGBTİ hareketinin gündeminde yeteri kadar yer alıyor mu?

Tabi ki almıyor. Ama ben bir gey ya da trans kadının benim hakkımı savunmasını beklemiyorum. Savunmak zorunda da değil. Kendi sorunları ile uğraşiyor. Trans erkeklerin daha fazla yer alması lazım ama Pembe Hayat Trans Kampı'nda şu anki gibi bir organizasyonda 30 tane trans kadın varken 3 tane trans erkek varsa bu bir sorun. Eşit temsiliyet diyorsak sayı eşit olmalı.

Var olduğunu söylediğin bu çatışma hali nasıl aşılır?

Daha fazla trans erkek temsiliyeti ile aşılır. Aynı zamanda trans erkeklerin kapıları zorlaması gerekiyor. Ben trans erkeklerin örgütlerden dışlandığını düşünmüyorum ama trans erkeklerin mevcut olanakları kullanması gerekiyor. Kapıları zorlamamız lazım. En önemlisi bence bizim kendimizi önce trans kadınlara sonra da LGBTİ'nin diğer bileşenlerine anlatmamız gerekiyor.

Neden önce trans kadınlara?

Bir trans kadın bizi anlayamıyorsa, bir geyin anlamasını bekleyemem. Sonuçta adam "sikinden taşığından" memnun.

Sence şu an Türkiye'de hangi sorun çözülse trans erkekler daha rahat yaşar?

Kanada'daki gibi sadece beyana dayalı olarak cinsiyet kimliğinin değişmesi gerekiyor. Beni niye herkesin önünde rezil ediyorsun? Beyanıma bak, hastanede zaten sen beni tedavi edince görürsün trans erkek olduğumu. Ben mesela rahmimi aldırma istemiyorum. İleride karaciğerimde sorun olursa dışarıdan östrojen mi

almakla uğraşayım? Sesim kalınlaşsın, kıllanayım, kılçıklanayım yeter. Ben ömür boyu iğne olmak istemiyorum. Bu benim düşüncem, tüm trans erkekleri yansıtmıyor. Ama beyana bağlı olduğunda bütün trans erkekler rahatlayacak. Bütün sorunları çözmüyor tabi ki. Nihayetinde sen annemin deyimiyle “yarım erkek”sin. Annem bana bakıp “Sen kendini baştan yaratıyorsun ama kadınlığı kendi elinle bitirdin” diyor.

Hayallerin ne?

Bir gün kendi reklam ajansımı açtığımda sadece LGBTİ bireyleri işe almak istiyorum. Orada da trans erkek ve trans kadınlara kıyak geçeceğim. Müşteri ilişkilerine trans kadın koymak istiyorum. Türkiye gibi bir yerde Kanada gibi LGBTİ business circle yapamazsın ama bu tarz şeyler olabilir bence.

Hayallerin iş hayatına ilişkin? Neden?

Benim iş hayatım daha önde. Çalışıyorum ve çalıştıkça iş hayatında çok fazla gizli LGBTİ olduğunu görüyorum. Benim müdürüm bana trans erkek olarak açıldı mesela. İlk şirkete başladığımda genel müdür geldi, kadın ve saçını kısaydı. Tavrı da çok sertti. Sigara molasına gittik. Onun üstünde deri ceket, benim de üstümde deri ceket. Altta ikimizde de kot. Ayakkabılar aynı. “Bu benim aynım lan” dedim. Benle muhabbet etmeye başladı. “Benim küçüklüğümün aynısısın” dedi. Bana ya yavşıyor ya da açılacak, dedim. Soramadım tabi ki. Sonra benim hastane olaylarım başladı. Sürekli izin alınca sordu tabi, “Hayrola bir hastalığın mı var” dedi. Sürekli kaçak oynuyordum. Ajansın bir partisinden çıktığımızda onu trans erkeklerin çalıştığı bir bara götürdüm. Yine “Hadi anlat” dedi. Ben yine geçiştirmeye çalıştım. Bana, “Sen çekiniyorsun ama ben senle çok açık konuşacağım” dedi. “Ben ne olursa olsun arkadayım. Ben bu şirkette olduğum müddetçe kimse sana zarar veremez” dedi.

“Ben seninle aynıyım” dedi. Vücudunda bıçak yaraları vardı. Bana dönüp, “Bu bıçak yaraları nerden sanıyorsun” dedi. Meğer 15 yaşında annesine açılmış ve annesi bunu bıçaklamış. Tüm gece konuştuk. Gözlerim doldu. Duygulandım. Amerikan dizilerinde gibi hissettim. “Ben senin yaşında olsaydım, senle aynı şeyi yapardım. Benim hayatım annem öldükten sonra başlayacak” dedi.

Bu ortamların çoğalmasa gerektiğine inandığım için böyle bir hayalim var. Hayatımızın çoğu iş hayatında geçiyor ve çok önemli...

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

EYŞAN DESPİNA

BASİT ŞEYLERDEN MUTLU OLMAYA ÇALIŞIYORUM

Eyşan Despina dört yıldır İzmır'de yaşayan seks işçisi ve ğrenci bir trans kadın. 22 yaşında ve İzmır'e üniversitede okumak için geldi. Peyzaj mimarlığı okuyor, bir yandan da seks işçiliği yapıyor. Eyşan'la hem niversite hayatını hem de İzmır'i konuştuk.

Üniversitede okuyan bir trans kadınsın. Birçok trans kadının eğitim hakkı okulda yaşadıkları sonucu gasp ediliyor. Sen neler yaşıyorsun?

DnŐmme niversitede okurken başladım. Dönüşüm süreci ile birlikte deđiŐmeyen tek Şey okulum oldu. Hayatımdaki bütün insanlar değişti. En iyi arkadaşım dediklerim en kötü arkadaşım ıktı. Bu durumdan dolayı asosyal olmadım. Her zamanki gibi okuluma gittim. Bütün sürecimi herkesin gözü önünde yaşadım. Hocalarım ve çevrem de dönüŐmeye başladı. İlk etapta ŐaŐkınlık yaŐayanlar zaman ilerleyince konuşmaya başladı.

Bu süreçte ailenle iliŐkine noldu? Değişti mi?

İlk dnŐmme başladığımda aileme söyledim. Bir ay benle konuŐmadılar. Sonra konuşmaya başladılar. Ailemle görüŐüyorum.

Üniversiteye gelene kadar çok fazla okuldan geçiyoruz. LGBTİ ve özellikle trans öğrenciler bu süreçlerde de zorluk yaŐayabiliyor. Senin niversite öncesi öğrencilik hayatın nasıldı?

İlkokuldayken arkamdan top diye dalga geçtiklerini hatırlıyorum. Daha 9 yaşındayken kızlarla oynadığım için bir tane kızın annesi “bana güven olmayacağını” söylemiş. Okul hayatım kimliğim dolayısıyla alay konusu olmakla geçti. Çok fazla önemsemiyordum bu durumu. Benim gibi başkalarını görmüyordum ama tek olmadığımı da bir şekilde biliyordum. İlerleyen süreçte internet sayesinde birçok şey öğrendim.

Bir yandan okurken nasıl geçiniyorsun?

Seks işçiliği yapıyorum. İşimden memnumum. İşin zorlukları var tabii. Her işyerindeki gibi. Nasıl ki patron suratsız ve kavgacı olduğunda çalışanlar memnun olmazsa; benim de müşterim kavgacı ve suratsız çıkınca ben de memnun olmuyorum. Bir yandan ben de evden, internet üzerinden çalıştığım için çok fazla şiddete maruz kalmıyorum. En fazla müşterinin istediği bir şeyi yapmadığım zaman tartışma yaşanıyor.

Seks işçiliği ile ilgili algıların yıkılması gerekiyor. Bu sene bir sunum dersimizde herkes bir konu anlatıyordu. Ben de medyada nefret söylemi anlattım. Seks işçisi ve trans diyince birden insanların suratları değişti. Bu algıları yıkmak zor ama göstererek yıkabiliriz.

İzmir’den önce nerede yaşıyordun?

İstanbul Ümraniye’de yaşıyordum. Küçüklüğümde beri orada sorunlar yaşadım ve İzmir’de yaşamaktan çok mutluyum. Birçok trans için İstanbul kurtuluş gibi görülüyor ama ben orada doğup büyüdüğüm için kurtuluş olarak görmüyorum. İzmir Küçükyalı’dayım ve mutluyum. Barınma ile ilgili zorluklar yaşadım. İlk geldiğimde araştırma yaptım. “Bir trans nerede yaşar” diye düşünüp çevreme sordum. Bir trans arkadaşımınla aynı evde kalıyorum.

Sence seks işçiliği konusuna trans hareketi içerisinde yeterince değiniliyor mu?

Bazı translar seks işçiliğine değinilmemesini istiyor. Seks işçiliği ile özdeşleşmek istemiyor. Bu durum bana komik geliyor.

Öte yandan trans hareketi güzel gidiyor. Şu an benim okula gitmem bile bir kazanım. Bizim yaptıklarımız da 10 yıl sonrası için belki. Önceden üniversiteye giden transın olmadığı sanılıyordu, şimdi okuyoruz. Genelde translar okula gidemiyor ya da okula gidemeyeceğini düşünüyor ama bundan 10 yıl sonra bu da değişecek. Saklanmadığımız, kendimizi gösterdiğimiz zaman değişecek her şey.

İzmir'de bir dönem translara çok fazla nefret saldırısı yaşıyordu. Şu an durum nedir?

Yolda yürürken, metroya bindiğimde kötü bakışlarla karşılaşıyorum ben de diğer birçok trans gibi. Bu durum beni çok mutsuz ediyor. Özellikle sınav dönemlerimde bütün motivasyonumu kaybetmeme yol açıyor. Kampüste de benzer şeyler yaşıyorum.

Eyşan nasıl bir dünya hayal ediyor? Nasıl bir yerde mutlu olursun?

Ben şu an mutluyum. Hayallerim var tabii. İzmir'de kalmayı ve okulu bitirmeyi istiyorum. Bir evim olsun isterim. Koca hayallerim filan yok. Tek koca yetmez sonuçta. Bir yandan da erkek denince aklıma para geliyor. Sonuçta para kazandığım kapı onlar. İşim dolayısıyla erkek demek para demek. Bir yandan gündelik hayatım okul ve işle geçiyor. Canım sıkıldığında da sahile çıkıyorum. Basit bir hayatım var ve basit şeylerden mutlu olmaya çalışıyorum.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

ÇAĞLA AKALIN

“KIZLARIN İÇİNDE KIZILCIK BEBEK” LAFI VARDI

Çağla Akalın, ses getiren “Köpek” filminin başrol oyuncusu. 26 yaşında, İstanbul Nişantaşı’nda yaşayan bir trans kadın. Çağla’yla oyunculuk kariyerini, trans oyuncu olmanın zorluklarını ve trans hakları mücadelesine dair fikirlerini konuştuk.

Kaç yıldır oyunculuk yapıyorsun?

Köpek’ten önce de küçük çaplı dizilerde oyunculuk yaptım. Köpek filmi bana çok şey kattı. Özellikle film ekibiyle çok uyumlu çalıştık. Herhangi bir transfobi ile karşılaşmadım ve çok geliştim. Köpek, ötekileştirmeyi anlatıyor. Sadece trans kadınları değil; heteroseksüel kadınları, sokak hayvanlarını konu alıyor. Toplumumuzdaki şiddete odaklanıyor. Hayvana yapılan şiddet, kadınlara yapılan şiddeti ele alıyor. Siyasi içerikli bir film ama devleti ya da sistemi eleştirmiyor. Toplumumuzu eleştiriyor.

Oyunculuktan öncesine dönersek; birçok trans kadın eğitim öğretim hayatında sorun yaşıyor. Senin nasıldı eğitim hayatın?

Bu soruyu bana soran ikinci kişisin. Okumadım. Niye okumadın dersin, ben beş yaşında okula başladım. Okuma yazmayı biliyordum. Ben bir şeyi yapınca bitiren bir insanım. Benim için okul, okuma yazma öğrenmekti. O yüzden bitti. Okumayan cahil midir? Değildir tabi ki. Ben kendimi başka türlü geliştirdim. Genelde beni üniversite mezunu sanıyorlar bir ortama girip konuştuğumda. Okumak güzel bir şey, “doktoramı yapıyorum” gibi kelimeler etmek daha bir afilli duruyor ama

okuyamadım. Okutmadılar da değil. O dönemde pantolon zorunluluğu vardı, belki de o yüzden... Okulda da çok çektim. O dönemde başladı aktivist ruhum.

O dönemleri anlatsana biraz...

Okulda sürekli kızlarla oynardım. Erkek çocukları benle dalga geçerdi. O dönemin modası, “Kızların içinde kızılık bebek” lafı vardı. Bir sabret, iki sabret... Her teneffüse çıktığımda üç kişi benle dalga geçtikleri için tek ayak üzerinde dururdu. Öğretmenler de bıkmıştı. “Yeter artık” diyorlardı. Öğretmenim bu sebepten bana kızdığına da “Siz eğitemiyorsunuz demek ki” demiştim. Hatta bir gün azar işitmiştim bu lafımdan dolayı. “Seni de ben eğitiyorum” demişti bana hocam.

Trans kadınların eğlence sektöründe çok fazla çalıştığını biliyoruz. Peki diğer sektörlere göre daha mı rahat?

Ben bir yandan köşe yazarlığı yapıyorum. Modellik yapıyorum, şarkıcılık yapıyorum, oyunculuk yapıyorum. Bağımsız aktivistlik yapıyorum. Ben bugüne kadar trans olduğum için ne toplumdan, ne devletten ne de ailemden bir sorun yaşamadım. Ama bu benim yaşam biçiminden, hayat bakış açımdan mı? Biraz heteroseksüel yaşam biçimine özen gösteriyorum. Onlarla aynı gibiyim. “Ben travestiyim de oramı buramı açayım. Ben travestiyim de asarım keserim”lere hiç girmedim. İlimli davrandım. Sağcıyla sağcıyım, solcuyla solcuyum. Bu, “Nereye çekersen oraya giderim” anlamında değil. Saygı gösterdim. Saygı görüyorum. Bugüne kadar karakoldan hastaneye hiç sorun yaşamadım. Yaşamak istediğim yerdeyim, yapmak istediklerimin çoğunu yaptım. İnsanlar beni tanıyor. Demek ki hiç tanımadığım heteroseksüellere ulaşmışım. Heteroseksüel gibi düşünmek lazım. Bir kişinin aşırı derecede açık giyinmesinden öğrenirim. Açık giyinebilir mi? Giyinebilir. Ama böyle bir toplumda... Misal Onur Yürüyüşü’nü Ramazan ayına denk geldiği için

erteleseydik, “Toplumun kutsalı olan bu ayda erteledik” deseydik toplum bize daha çok saygı duymayacak mıydı?

Ramazan’da LGBTİ’ler yürümemeli mi sence?

Geçen seneki örnekten dolayı... İsterse çıırılçıplak yürüsün. Benim için sorun yok. FEMEN de eylemini çıırılçıplak yapıyor ama onun adı FEMEN. Biz toplumda zaten seks işçisi olarak görünüyor. Bir de LGBTİ’nin LGB kısmının yaptıklarını T’ler çekiyor.

Nasıl yani? Burayı biraz açsana...

Mesela sen gittin yürüdün. Slogan attın. “Din ne ayol” dedin. Adam seni yolda görünce seni anlamıyor ki maskülensin. Maskülen, gizli takılan kişilerin yaptığı bazı şeyleri translar çekiyor. Misal bir parti desteklendi. Kime soruldu? HDP’yi kime sordular. Beni bir dernek arayıp da sormadı. Niye yapıyorsunuz bunu? O zaman AK Parti’ye destek veren eşcinseller de var. Onun açıklamasını niye yapmıyorsunuz? Burada derneklerin ikiyüzlülüğünü görüyoruz. İlla bu eşcinselleri ya da LGBTİ bireylerini hükümet düşmanı olarak göstermekten vazgeçilsin. İkiyüzlülük yapılmayacak.

O insanların da kendi politikasını yapması gerekmez mi? Yani neden dernekler birileri adına konuşsun? Çeşitlilik daha iyi değil mi?

Derneğin ayırmaması lazım. Onu dayaması lazım. Bir de bazı kişilerin popüler olmak için kendini gösterme çabası var. İkincisi derneklerin kendi oluşturduğu gruplar var. Hep aynı kişiler. Bazı derneklere gidiyor öğrenciler tezleri için ve dernekler öğrencilere yardımcı olmuyor. Kısa film projesi oluyor ve sürekli erteleniyor. Dernekler daha trans bireyleri tanıyamamış ki? Genel anlamda konuşuyorum. Sadece prezervatif dağıtmakla translar ne korunuyor ne de tanınıyor...

Model, oyuncu, sunucu, köşe yazarı... Bu kadar çok şeyi yapmak yorucu değil mi?

Yoo aksine ben mutlu oluyorum. Ama yaparken, “Şu dernekle gidip şunu yapayım, bununla şunu yapayım” demiyorum. Dernek işleri bana biraz şey geliyor... Sevmiyorum öyle. Tek başıma, kendi doğrularıyla yapıyorum.

Modelliğe devam ediyorsun değil mi? Bir ajansla mı çalışıyorsun?

Ben hiçbir şekilde hiçbir yere bağlı çalışmadım. Kimseye de bağlı olmam. İstiyorsa bana trilyonlar kazandırsın, yapmam. Sunuculuk da yapıyorum bu arada. LGBTİ camiasının etkinliklerinde çıkıyorum. Bu işlerin hiçbirinden para kazanamıyorum. Mesela derneklerin işleri oluyor, geceleri oluyor, bütçeli geceleri oluyor ama bir Çağla aranmıyor. Çağla buradan para kazanamıyor. Sırf dernekler de değil. Başka insanları, heteroseksüel insanları çağırıp para kazandırıyorlar ama çağırarak işlerine gelmiyor sanırım...

Senin önerin ne? Sahne alan transları desteklemek için ne yapılması lazım?

Yani organizasyonlarında böyle insanları bulunduracaklar ve böyle insanların reklamlarını yapacaklar. Bu da yok. Pembe Hayat dışında başka bir dernek yapmadı. Reklam da değil bu. Haber sonuçta. Haber değeri olan bir şey yaptığın zaman yayınlanması lazım. Bir yıldır sadece Pembe Hayat her şeyimi yayınlıyor. Ne Kaos GL'si ne Lambda'sı hiçbir şey yok.

Transların hayatını kolaylaştırmak için ne yapmak lazım?

Kendi adıma konuşayım, ben heteroseksüellerin yarıştığı modellik yarışmasına gittim. Hiçbir şekilde hiçbir yerden duyulmadı. Yine kendi medya çevrem yazdı. Zürih

Film Festivali'ne gittim, kırmızı halıda yürüdüm. Neden bunun değeri yok? İlla ben Tarlabası'nda bıçaklandığım zaman mı değeri olacak? Film ödül aldı, yine sessizler. Film Türkiye'de dağıtımçı yapımcı bulamıyor. Ama başka bir dernekte bir insanın küçücük bir kamerayla yaptığı çekimler için salon tutuluyor. Derneklerin insanlara trans kadınların sadece seks işçiliği yapmak zorunda olmadığını göstermesi lazım. Meslek kursları aç. Yok. Artık bence translarla birlikte derneklerin de zihniyetinin değişmesi lazım. Bunun değişmesi için de derneklerin başındaki isimler değişmeli. Eski Türkiye'de değiliz. Yeni Türkiye'deyiz. Artık çok daha rahatız.

Translar artık daha rahat mı gerçekten?

Bir dönem kötüydü ama ben şimdi akşama kadar hükümete saydırıyım, facebooktan yazayım, canlı yayın açayım... Elime ne geçecek? Konuşmaya geçsen, ısrar etsen, eninde sonunda dinler. Kaç kere gidip hükümete derdinizi anlattınız?

Çok kere gidildi ama hükümet görüşmeyi kabul etmedi...

Bir kere gidildi, iki kere gidildi. Toplasana 300 transı, koy meclisin önüne. Onların gelmesi lazım haklısın ama sistem böyleyse ayak uydurmak lazım.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

HAYAT

AĞLAYA AĞLAYA HASTANEDEN ÇIKMAK DURUMUNDA KALDIM

Hayat, SPoD LGBTİ'de çalışan bir trans aktivist. Daha önce başvurduğu medya şirketi iş başvurusunda kendisine ayrımcılık yaptı. Geçiş sürecinde ise hastanenin transfobisi ile karşılaştı. Hayat'la bu ayrımcılıkları ve ayrımcılığa uğramanın nasıl hissettirdiğini konuştuk.

Trans kadınlar çalışma hayatında büyük zorluklar yaşıyor. Ve ayrımcılık daha iş görüşmesinde başlıyor. Sen de iş başvurusu sırasında ayrımcılık yaşamıştın. Anlatır mısın nasıl oldu?

Ben 2008 yılında Kocaeli Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünden mezun oldum. Mezun olduktan sonra medya sektöründe okulda hocalarımızın söylediği gibi, çalışma şartlarının çok ağır olduğunu, çalışanların sosyal güvencelerinin yoksun olduğunu, çok zor şartlar altında çalıştığını biliyordum. Ama buna rağmen bir şekilde o alanda 4 yıllık bir eğitim aldım ve 28 yaşına gelmiş birisi olarak artık tekrardan dönüp başka yapabileceğim bir şey yoktu. Medya sektörüne bir şekilde tutunmak zorundaydım.

Daha önce turizm otelcilik okumuştum. Oradan mezun olduktan sonra turizm sektöründe çalışmaya çalıştım açıkçası. Turizm sektöründe tutunamadım, otellerde çalışan olarak gittiğim zaman bana ayrıca bir oda verilmiyordu. Sonuçta erkeklerle aynı odayı paylaşmak zorunda kalıyordum. Ve ben o dönem açılmadığım için yapamadım. Erkekler çok farklı şeyler geliştirebiliyor. Ve tekrardan üniversiteye geri dönme kararı aldım.

Nihayetinde Radyo, Televizyon, Sinemayı okudum, bitirdim sonra medya sektöründe iş aramaya başladım. 28 yaşımdan 30 yaşına kadar 2 yıllık bir süre boyunca işsiz kaldım. Birçok iş görüşmesinde hem turizm sektöründe hem de medya sektöründe iş görüşmesi esnasında işverenlerin bazı gerekçeleri oldu. Bazısı kendince iyi niyetli “Ben seni işe alayım ama sen burada yapamazsın, dayanamazsın. Çünkü ben sana ayrı oda tanıyamayacağım ve burada sen erkeklerle nasıl kalacaksın” gibi gerekçelerle işe almıyordu.

Medya sektöründe de baya uzun bir süre iş aradım, birçok yere CV’mi gönderdim. İki yıllık sürecin sonunda bir medya izleme şirketinden cevap geldi, beni mülakata çağırdılar. Mülakata gittim, gayet güzel geçti mülakat ve benim de pozisyon için gerekli nitelikleri taşıdığımı karar verdi insan kaynakları sorumlusu ve işe alındığımı söyledi. Evrak listesini uzattı, “Bu evrakları pazartesi, salı gününe kadar hazırlarsan sabah 9’da işe başlarsın” dedi. Bunları söyledikten sonra ben evrak listesini aşağıdan alırken o mülakatı yapan kişinin bir yerde kafasına bir soru işareti takılmış. Benim askerlikten muaf olma nedenimi kafasına takmış ama soramamış. En son oradan ayrılırken “Neden muafsın, burayı boş bırakmışsın” diye sordu. Ben orada biraz durdum tabi, bir an düşündüm, söylesem mi söylemesem mi diye. Açılmadan böyle bir işte tutunamıyorsun. Bir yerde bırakıyorsun, bırakmak zorunda kalıyorsun. Yapamıyorsun. Bunu bildiğim için kimliğimi bir şekilde söyleme gereği duydum ve “cinsel durumumdan dolayı” gibi bir şey söyledim. O da “tamam” dedi, bir sorun yokmuş gibi normal, rutin bir şekilde tokalaştık. Ben mutlu mesut ayrıldım. Birkaç gün sonra hatta bir gün sonra akşam telefonla aradı beni insan kaynakları sorumlusu. Telefonda aynen bunu söyledi: “Kusura bakmayın işe alımınızı yapmıştık ancak cinsel durumumuzdan dolayı işe alımınızı iptal etmek zorundayız”. Bu benim için hani ayrımcılığın söze döküldüğü ilk net andı.

Bir dava süreci başladı. O dava süreci nasıl ilerledi?

O dönem İl İnsan Hakları Kurulu'na başvurmuştum. İstanbul Valiliği İl İnsan Hakları Kurulu ayrımcılığa uğradığıma dair bir karar aldı. Ve bu kararla birlikte Kaos'tan Murat Köylü ile birlikte bir haber yapmıştık. Onunla beraber sivil toplum örgütleri, LGBTİ camia haberdar oldu. Ardından SPoD'la tanıştım. Ve davaların hukuki süreci başladı. Bu hukuki süreçte savcılığa vermiş olduğumuz dilekçe reddedildi. Kabul edilmedi. Tekrar itiraz edildi o da reddedildi. Tabi bu süreç arka arkaya değil de bayağı bir uzun süreler geçiyor bu arada. Ve bir noktada artık dava süreci takip konusunda bir yerlerde tıkanıp kaldı. Daha ilerisine gidemedik.

Çok sonrasında SPoD olarak aynı kuruluşla bir iş yaptığımızı fark edince bu kuruma yaptıkları ayrımcılıktan dolayı beraber çalışamayacağımızı bildirdik. O yazışmadan sonra sanırım bunlar tekrardan kendileri süreci hareketlendirmişler. Çünkü kendi aralarında bir geri dönüşü oldu, bir iş kaybettiler uyguladıkları ayrımcılık sonrasında. İstanbul Valiliği İnsan Hakları Kurulu'nun almış olduğu kararın yeterli araştırma ya da inceleme yapılmadan alındığına dair bir karar çıkartmayı başardılar. Ve bununla beraber yaklaşık bir yıl sonra hem SPoD'a hem de Kaos'a bir ihtar çekerek web sayfasında yer alan haberlerde bir düzeltme yapılması ya da kaldırılması yönünde bir ihtar da bulunmuşlar.

Beş yıla yakın bir zamandır SPoD'ta trans terapi toplantılarını organize ediyorsunuz. Biraz bahsedebilir misiniz? Nedir trans terapi ve ne yapıyorsunuz?

2013 senesinde grup terapileri, Şahika Yüksel'in emekliye ayrılmasıyla birlikte sallantıya girmişti. Son toplantıda ben de vardım ve o zaman daha yeni başlamıştım. Grup terapisine gelen translar grup terapilerinin devam etmesini istiyorlardı ama nasıl devam edecekti? Ben de grup terapilerini bundan böyle SPoD ev

sahipliğinde devam ettirmeyi önerdim ve sonrasında Seven Kaptan'da terapilerin moderasyonunu üstlendi, ben de organizasyonunu sağladım. Bu toplantılar sayesinde edindiğim bilgi ve deneyimler doğrultusunda trans geçiş sürecine yönelik danışmanlık hizmeti vermeye başladım.

Bu süreç yaşanırken sen kendi geçiş sürecinde hastanede bir ayrımcılık yaşadın değil mi?

İstihdam benim geçiş sürecimi başlatmamın kilit noktası gibi oldu. Çünkü senin belirli bir ekonomin yoksa geçiş sürecini başlatamazsın. SPoD'la beraber bu fırsatı yakaladığım için o arada geçiş sürecini de başlattım. Ameliyatımı oldum özel bir hastanede. Orada ameliyatımı olduktan 2 ay sonra falan sosyal güvencem olduğu için artık ondan yaralanmak maksadıyla kadın doğuma gittim Beyoğlu'ndaki bir hastaneye. Beyoğlu'nda hastane tercih etmemin özel sebebi de Beyoğlu'nda olması ve dolayısıyla daha önce LGBTİ bireylerin mutlaka gitmiş olduğunu varsaymamdı. Herhangi bir olumsuzlukla karşılaşmayacağımı düşündüm. Hastanenin genel cerrahi servisinde bütün işlemler yapıldı. Kadın doğuma yönlendirildim. Kadın doğum bölümüne durumunu anlattım. “Ben ameliyat oldum, trans geçiş ameliyatı oldum ve tedavim devam ediyor. Gerekli ilaçları yazdırmak istiyorum, gerekirse muayene olmak istiyorum” diye gayet doğru bir şekilde kendimi ifade ettim.

İlk konuşmaya başladığım anda, ağızımdan trans kelimesi çıktıktan sonra hissettim karşımdaki doktorun uzaklaşma halini. Ama daha sonra bunun daha da ötesine geçeceğini tahmin etmedim ben. “Kusura bakmayın ben size bakmam” dedi. Ben de nedenini sordum. Beni başından savmak için “Benim uzmanlık alanım değil” dedi. Ben de, “Nasıl sizin uzmanlık alanınız değil beni bu hastanenin genel cerrahi servisi yönlendirdi buraya. Bu ilacı siz yazabilirsiniz” deyince orda, “Sizin durumunuzu tasvip etmiyorum, siz yanlış yola girmişsiniz, bu yanlışla ortak olmak

istemiyorum” dedi. Ve öyle söyleyince ben de bunu yapamayacağını, bunun bir ayrımcılık olduğunu, gerekirse hakkımı arayacağımı falan söyledim. Hatta biraz konuşarak bunun yanlış olduğunu anlatarak halletmeye çalıştım. Hukuki boyutla uğraşmak istemedim çünkü o arada çok sorunlar yaşayacağımı biliyordum.

Beni o hastaneden, güvenlik çağırarak çıkarttı. Ben bu yaşadığım karşısında çok yıkılmışım ağlaya ağlaya hastaneden çıkmak zorunda kaldım. Ve sonra aynı gün tekrardan anlattım arkadaşşıma durumu. Bunu nasıl yapalım delilimiz de yok. Ben yalnız gittim muayeneye ve onun yanında bir hasta bakıcısı var. O yüzden tekrar gidelim, hiç olmazsa tekrar aynı muameleyi yaparsa bana en azından bir tanışım olur, dedim. Ve arkadaşşımla beraber gittim. Aynı randevuyu aldım. Tekrar odasına girdim durumu aynı şekilde aynı tatlılıkla anlattım. Bu kez daha sert bir şekilde “Sen yine niye geldin, ben bunu tasvip etmiyorum yanlış bir yola girmişsin” dedi. Aynı şeyleri tekrar etti. İkincisinde de zaten güvenlik çağırarak çıkardı bizi.

Daha sonra biz hastane yönetimine şikâyette bulunduk. Sonrasında bu durum haber yapıldı. Kamuoyuna yansdıktan sonra bu haber doktor da hemen ertesi gün polise bir tutanak tutturmuş ve hakaret ettiğimi iddia etmiş. O da şikâyette bulunmuş. Sonraki süreçte bizim vermiş olduğumuz savcılığa suç duyurusu kabul edilmedi, reddedildi. Yüksek mahkemeye de başvurduk o da reddedildi. En son Anayasa Mahkemesi’ne başvurduk. Dosya orada şu an. Ondan dönüş bekliyoruz. Doktorun açtığı dava ise kabul edildi. Ben duruşmalar, soruşturmalar neticesinde ceza aldım. Cezam ertelendi.

Kendi hayatından iki olay anlattın ve ikisi de büyük ayrımcılık. Birçok trans da benzer şeyleri yaşıyor. Sen peki şu anda Türkiye’de Türkiye’deki trans hareketini nasıl değerlendiriyorsun? Sence bu sorunların aşılması yönünde ne gibi adımlar atılmalı?

Bu sorunların aşılanması için birçok yerden, birçok alanda bir şeylerin yapılması lazım. Hem tabandan hem yukarıdan gelen bir transfobi var. Sizin her yerde olabilmeniz lazım. Her yerden bir şeylere müdahale edebilmeniz lazım.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!

MİNE GÜNERSOY

HERKES KENDİ KALBİNİN EKMEĞİNİ YER, KALBİNİZİ KARARTMAYIN

Mine Günersoy, 46 yaşında medyumluk ve yaşam koçluğu yapan bir trans kadın. İdolünün Bülent Ersoy olduğunu söyleyen Mine, “taşkınlık olduğu için” sahne hayatını bırakmış. Mine ile trans geçiş sürecinden sahnelere; gündelik hayattan aileye yaşadıklarını konuştuk.

Kaç yaşındasın Mine?

46 yaşındayım.

Ne işle meşgulsün?

Şu an serbest çalışıyorum bir kafede özel sektörde medyumluk yapıyorum. Ayrıca yaşam koçluğu da yapıyorum.

İşinden memnun musun?

Evet, zevkli, keyif alıyorum. Tamam, olumsuz ufak tefek bazı şeyleri var ama bu beni çok fazla etkilemiyor. Tolere ettim onları. Güzel yani, insanlarla uğraşmak güzel, insanların bilinmeyenlerini ortaya çıkarmak veya yardımcı olmak psikolojik açıdan bana göre güzel bir meslek.

Neden medyumluğu tercih ettin?

Yani bu benim zaten önsezim bir yetimdi. Bunu geliştirdim. Fırsat kapıları böyle açıldı bana. Açılınca da dedim herkes yapıyor, bir de ben yapayım bakayım. Kalite neymiş bir görelim dedim. Tabii ki Allah'a çok şükür bugüne kadar hiçbir müşterimden çok olumsuz bir şey almadım. Tabii çatlakları saymazsak. Yani, olay bu. Ayrıca yaşam koçuyum.

Medyumluktan önce neler yaptın?

Medyumluktan önce sahne hayatım oldu, müzikle uğraştım. Esas müzisyenim. Efendime söyleyeyim, seks işçiliği yaptım bir dönem. Yapmak zorundaydım. Çünkü geçinmek icap ediyordu. Bunun için uzun bir dönem seks işçiliği yaptım. Sahne hayatı yaptım. Tabii ki 4-5 yıldır seks işçiliğinden uzağım. Yapmıyorum, Allah'ın bana verdiklerini kullanmaya çalışıyorum. Elim ayağım çok şükür tutuyor. Genç bir kadınıam. Yaşım ileri de olsa gönül yaşıam genç. Yani elim ayağım tuttuğu sürece de ekmek paramı her şekilde havada karada kazanırım. Ama artık çekemiyorum, erkekleri çekemiyorum veya onların emirlerinin altına girmek bana ağır geliyor.

Sahneyi niye bıraktın?

Sahneyi bırakmamdaki sebepler... Artık çok taşkınlıklar olmaya başlamıştı. Çünkü sarhoş masalarına meze oluyordum. Hoş değildi.

şimdi nerede yaşıyorsun?

şimdi Ankara'da yaşıyorum. Keçiören'de Meteoroloji'de oturuyorum. Ailemleyim. Aileme dönüş yaptım. Bir on küsur yıl oldu. Babayı kaybettim. Yedi sene oldu. Bir annem var. Annemle beraber yaşıayıp gidiyoruz.

Nasıl oldu geri dönmek o kadar zamandan sonra?

Babam çağırırdı. Çektikleri yeter, o çocuğu çağırın gelsin demiş. Yoksa yeminliydim. Çok büyük yemin ettiydim, ölülerine dahi gitmeyecektim.

Geri döndün. Neler yaşadınız?

Geri döndükten sonra hafif sıkıntılarım oldu, olmadı değil. Baskılar oldu, eve belli bir saatte girme olaylarım oldu ki hâlâ öyle. Gece on buçuk on bir benim çok lüksümdür. Eve girmiş olmak zorundayım. Hani sokakta gezmeyi, geceleri sürtmeyi sevmiyorum. Yaşadıklarım, konuydu komşuydu, aman oğlum mu kızım mı, falandı filandı... Annem diyordu şöyle giyin, böyle giyin, fazla makyaj yapma, şunu yapma. Yüzümüzü sen yere düşürttün. Yani bu şeyli bir dönem yaşadım, sıkıntılı bir dönem. Benim böyle olmamda teyzemle çok tepkili oldular ve annemi bana karşı çok kışkırttılar akrabalarım. Ama şu an bir senedir bana bir şey diyemiyorlar. Çünkü mahkemelerim sonuçlandı. Cinsel ameliyatım tamamlandı. Ve şükürler olsun pembe kimliğimi aldım. Ki çok bekledim, yirmi yıldır beklediğim bir olaydı bu, murattı. Nasıl söyleyeyim, yani artık balyoz gibi indim ve şu an sesleri kesildi. O mahkeme kararlarını gördükten sonra haa dediler, bu tıbben ve kanunen kadınımış. Bunu söylüyordu ama biz inanmıyorduk. Bir heves, bir akım, bir olaydı diyorduk dendi. İstenmeyen insan konumuna ben çok geldim. Tabii ki bunu dışarıdan beklemiyorum. Dışarıdan yapanlar olsa insanın gücüne gitmiyor. Ama sevdiklerinden böyle ağır darbeler, ağır yaralar aldığı zaman insan bayağı bir yıpranıyor, etkileniyor. Ama artık polis bile çevirse buyurun hanımefendi diyor.

Peki geçiş sürecine ne zaman başladın?

Zaten ben yıllardır yirmi yıldır kendimi kadın hissediyordum. Son iki yıldır

Hacettepe'ye gittim. Aslında gazetede bir yazı gördüm. İstanbul'da bir transın ameliyat sürecini takip ettim. Nasıl takip ettim? Gazete kupürlerinden, yazılarından çok zor olmadığını, belli bir meblağ ödenerek bazı şeylerin yapılabildiğini söylemişti yazısında. Bu bana ilham oldu. Ve gittim birkaç gün sonra, araştırdım ve davayı açtım.

Hastane süreci nasıl geçti? Rahat mıydın hastanede?

Bir buçuk yıl. Rahattım. Çok koşuşturdum. Endokrinolojisi olsun, efendime söyleyeyim genetiği olsun, psikoloji servisi olsun, üreme olsun, kadın doğum olsun... Hani bunlara girdim girdim çıktım, girdim girdim çıktım ve sonuçlar da güzel geldi. Sadece beni yoran çocuk genetiği oldu. Nasıl yordu, çok geç bir sonuç geliyor. Bir buçuk iki ay gibi bir zaman zarfında İstanbul'dan geliyor. Kadın orada dedi ki bana bu senin şifren. Ömür boyu bunu saklayacaksın. Ve yüzde yetmiş küsur, yüzde seksene yakın hormonlarımda östrojen çıktı. Şu an testesterojenim sıfır. Sıfır. Zero. Tabii ki şu an hormon alıyor muyum? Almıyorum. Almıyorum. Ama ara ara, ara ara kış dönemi başlayacağım. Çok ara. Çünkü hormonun zararlarını biliyorum. Bana verilen hormon var, onu kullanmıyorum. Onu sadece şampuanıma koydum. Saçlarım için kullanıyorum. Çok da hormona ihtiyacımın olmadığını düşünüyorum.

Peki birçok genç trans kadın geçiş sürecine başlıyor. Senin onlara tavsiyelerin, önerilen var mı?

Şimdi yılmasınlar, davaları için mücadele versinler, ufukta ve önümüzde çok güçlü bir donör var ki bu donör Bülent Ersoy'dur. Hepimizin piridir, önderimizdir, yoldaşımızdır bir şekilde. Türkiye'de tabuları yıkan güçlü bir hanımdır. Hani bunu örnek alsınlar. Ve benim iki tane sözüm var. Herkes kalbinin ekmeğini yer. Kalplerini bozmasınlar. Ve bütün benim karşıma çıkan engellerde, zorluklarda

ben demişimdir ki HER KARANLIK GECENİN AYDINLIK BİR SABAHİ VARDIR. Bunu hiçbir zaman unutmasınlar. Bu söz onlara kılavuz olsun. Yılmasınlar. Toplum ne der diye, o bu şu ne der diye yaşamasınlar. Kendileri nasıl istiyorsa, nasıl mutluysa, kendilerini nasıl hissetmek istiyorlarsa güçlü bir şekilde balyoz gibi milletin kafasına insinler. Benim demek istediklerim bunlar. Tabii meşakkatli bir süreç. Hormonu var, lazeri var, trans bir kadın için konuşuyorum. Erkekten kadına dönecek bir birey için konuşuyorum. Hani bunlar zaman alacak bir şey. Sihirli bir değnek hemen kimseye dokunmuyor. Bunların öğrenilmesi gerekiyor. Meşakkatle, sabırla, olgunlaşmayla bu işlerin yapılması gerekiyor. Zaten yapıldığı müddetçe farkı yavaş yavaş, yavaş yavaş hormon alımlarıydı, kadınlaşmalarıydı, fiziklerindeki değişimleri görecekler.

Bülent Ersoy'dan bahsettin. Bülent Ersoy'u bir kısım trans kadın çok seviyor, bir kısım trans kadın hiç sevmiyor. Senin için mesela gençliğinde de Bülent Ersoy nasıl birisiydi?

İdolümdü. Musiki tavrıyla, sanata bakış açısıyla Bülent Hanım biliyorsun hiçbir zaman seks işçiliği yapmış bir bayan değil. Allah'ın verdiği bir lütuf var ona, sesi var. Çok çekmedi mi? Kenan Evren dönemleri çok çekti. On sene sahne yasağı getirilmiştir. Hapis yattı. Almanya'ya gitti, kimlik alamadı. Hani çok gerçekten mücadele verdi. Takdir ediyorum. Takdire şayan bir mücadeledir. Onun kadar hepimiz keşke güçlü olabilsek. Güçlü kadını veya ağır taşı kimse yerinden çok fazla oynatamaz. Ben bunun kanaatindeyim. O benim kılavuzum oldu. Ha tamamen tıpatıp kopya mı ettim? Hayır. Ama hayatındaki bakış felsefesinden birçok şeyi kaptım.

Şeye dönersek, mesela Türkiye'de artık translar Pembe Hayat'la birlikte örgütlenmeye başladılar. Sen nasıl görüyorsun bu mücadeleyi? Sence yeterli mi? Daha fazla neler yapılmalı?

Şimdi yolun daha başındayız. Destek şart. Hani 3-5 kişiyle, 15-20 kişiyle bu iş olmaz. ÖRGÜTLENMEK zorundayız. Bizim eskiden yıllar önce PEMBE HAYAT'ımız yoktu. Derneğimiz yoktu, başımıza bir madilik geldiği zaman veya bir pislik olduğu zaman bütün kızlar Ankara'da, ben Ankara için konuşacağım, toplanıyorduk. Silahlar, sallamalar, şunlar, bunlar, arabalarla toplanıyorduk ve pislik yapıyorduk. Pisliğe pislik, etki tepki meselesi yapıyorduk. Hani bir tutkunluk vardı. O tutkunluğu şimdi biz on senedir PEMBE HAYAT'a taşıdık. PEMBE HAYAT'tan sesleniyoruz. Daha geniş kitlelere yayılmaya çalışıyoruz bir şekilde. Ha, önümüze zorluklar çıkmıyor mu, çıkıyor. Mesela benim alacağım bir proje var PEMBE HAYAT'ta Deniz Eren Mutlu'yla Allah nasip ederse. Trans geçişlerinde yardımcı olacağım. Eşim addettiğim insanla röportaj yapacağım. Hani en azından elimizde bir video çekimi, kafamızdaki sorular madde halinde çıkacak ve konuşulacak hocayla. Ne nedir, kaç mal olur, ameliyatların kalitesi veya psikolojik süreç... sıkıntılar yaşanacak yaşanmayacak, komplikasyonlar... Bunların hepsi konuşulacak ve bir trans birey o videoya, linke tıkladığı zaman kafasında hiçbir sorunun, pürüzün kalmamasını istiyorum. Efendime söyleyeyim, biz de başvurdukları zaman nasıl yardım edebiliriz. Mesela ben onları hastaneye yönlendirebilirim HACETTEPE'ye. Hatta yanlarında giderek onlara şuraya gireceksin, şunu yapacaksın, bu böyle olacak vesaire vesaire yardımcı olmak hedefim. Çünkü biz çok çektik. Önümüzde bize yardım edecek insanlar yoktu. Çektik ama piştik. Şu an deneyimliyiz. DENEYİMLİ VE SÜPER BİR KADROYLA ÇALIŞMAK İSTİYORUZ PEMBE HAYAT'TA. Hedeflerimiz bunlar. Benim hedeflerim bunlar daha doğrusu. PEMBE HAYAT'ta yapılacak çok iş var.

Peki son olarak sen de bahsettin, biraz sıkıntılı bir süreçten geçiyoruz ülke olarak. Senin okurlarımıza mesajın ne? Sence bu süreci nasıl atlatacağız?

Taşkınlık yapmayarak, aklımızı kullanarak, BİRLİK VE BERABERLİĞİ, güçlülüğü daima bir arada tutarak, akıllı davranarak, MANTIKLI HAREKET EDEREK, onların

silahıyla onları vurmaya çalışarak. Yapabileceğimiz olaylar bunlar bizim şu an için. Ve EŞÇİNSELLERE kızdığım nokta. Pembe Hayat'a geldiğiniz vakit PREZERVATİF İÇİN GELMEYİN ÇOCUKLAR. Orası sizin eviniz. Madem ki geliyorsunuz neler oluyor, neler bitiyor, neler dönüyor... BİR ÇAYIMIZI KAHVEMİZİ İÇİN. SIKINTILARINIZI DİLE GETİRİN. N'apabiliriz, ÇÖZÜM YOLLARI BULALIM. ÇEKİNMEYİN artık. Benim ilerideki tek hedefim bu TRANS GEÇİŞİNDEN SONRA PARLAMENTOYA GİREBİLMEK. MİLLETVEKİLİ OLARAK BAĞIMSIZDAN GİRECEĞİM VE EŞÇİNSELLERİN HAKLARINI onların kafalarına vura vura vura bir şekilde savunacağım.

Çok önemli değil mi mecliste yer almak ve siyaset?

Tabii ki tabii ki. Yani hiç bakar mısın şimdi. O parti olsun bu parti olsun oy rantındalar. Oy rantında oldukları için hep çıkar politikası var. Aslında bizi sevdiklerinden falan değil. Anlatabiliyor muyum? Ben bağımsızdan adaylığımı koymayı düşünüyorum ki Allah ömür ve sağlık verirse bunu da yapacağım.

Yolun açık olsun. Ağzına sağlık.

Teşekkür ederim. Canımsın benim. Allah razı olsun.

Translar Anlatıyor:
Vardık, Varız,
Varolacağız!